

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 154

Comissió de la Sindicatura de Comptes

Sessió 8, dijous 17 de gener de 2019

Presidència de l'I. Sr. Antonio Espinosa Cerrato

TAULA DE CONTINGUT

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 17/2018, sobre la reestructuració del sector públic de la Generalitat, corresponent als exercicis del 2010 al 2016 256-00013/12	4
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2018, sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya, corresponent als exercicis del període 2011-2014 256-00014/12	13
Procediments acumulats relatius als informes de fiscalització 20/2018 i 21/2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, despeses de personal, corresponents a l'exercici 2016 256-00016/12 i 256-00017/12	21
Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 19/2018, sobre les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, corresponent a l'exercici del 2015 256-00015/12	30

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CSC

La sessió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes (CSC) s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix, en funcions, Francesc Viaplana Manresa, acompanyat del secretari, Ferran Roquer i Padrosa, i de la secretària en funcions Imma Gallardo Barceló. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez Garcia.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, Francisco Javier Domínguez Serrano, Maialen Fernández Cabezas, Martí Pachamé Barrera, Sergio Sanz Jiménez i María Francisca Valle Fuentes, pel G. P. de Ciutadans; Narcís Clara Lloret, Marc Solsona i Aixalà i Anna Tarrés i Campà, pel G. P. de Junts per Catalunya; Antoni Castellà i Clavé, Lluïsa Llop i Fernández i Jordi Orobitg i Solé, pel G. P. Republicà, i Rafel Bruguera Batalla i Òscar Ordeig i Molist, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar.

Assisteixen a aquesta sessió el síndic major de la Sindicatura de Comptes, Jaume Amat i Reyeró, i els síndics Emma Balseiro Carreiras, Jordi Pons i Novell, Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom, Miquel Salazar Canalda i Maria Àngels Servat i Pàmies, acompanyats del secretari general, Manel Rodríguez i Tió.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 17/2018, sobre la reestructuració del sector públic de la Generalitat, corresponent als exercicis del 2010 al 2016 (tram. 256-00013/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 153, 35).

2. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2018, sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya, corresponent als exercicis del període 2011-2014 (tram. 256-00014/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 182, 26).

3. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 19/2018, sobre les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, corresponent a l'exercici del 2015 (tram. 256-00015/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 182, 27).

4. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 20/2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, despeses de personal, corresponent a l'exercici 2016 (tram. 256-00016/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 194, 35).

5. Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 21/2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, SA, despeses de personal, corresponent a l'exercici 2016 (tram. 256-00017/12). Síndic major de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat de l'informe (informe: BOPC 194, 36).

El president

Bon dia i bon any. S'obre la sessió de la Comissió de Sindicatura de Comptes.

Primerament, farem la..., els portaveus i tots els grups ja estan assabentats de la modificació de l'ordre del dia. A petició del Grup Parlamentari de Ciutadans, i d'acord amb els grups parlamentaris, s'acorda la modificació de l'ordre del dia de la comissió en el sentit de substanciar els informes de fiscalització 20/2018, tram. 256-00016/12, i 21/2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans audiovisuals, com a punts 3 i 4. L'informe de fiscalització 19/2018, sobre les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, passarà a ser el darrer punt de l'ordre del dia. Tots els grups hi estan d'acord? *(Pausa.)* Doncs passem a la presentació dels informes.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 17/2018, sobre la reestructuració del sector públic de la Generalitat, corresponent als exercicis del 2010 al 2016

256-00013/12

El primer informe ens el presenta el síndic major, Jaume Amat i Reyero. És el procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 17/2018, sobre la reestructuració del sector públic de la Generalitat, corresponent als exercicis del 2010 al 2016. Senyor síndic major, té la paraula.

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, faré una breu presentació, tal com ha dit el president, de l'Informe de reestructuració del sector públic de la Generalitat de Catalunya, exercicis 2010 al 2016.

Aquest informe va ser aprovat pel Ple de la sindicatura el passat 24 de juliol del 2018. És un informe de fiscalització que, com diu la seva introducció, és de compliment, en el sentit que el que fem és la revisió de la normativa aplicable a cada una de les operacions que hi han darrere de la reestructuració –per això és de compliment–, i, a la vegada, és un informe de fiscalització de la gestió dels processos, és a dir, de totes les entitats que han desaparegut o s'han transformat durant aquest període, s'ha agafat una mostra de trenta-vuit entitats, i, d'aquesta mostra, una per una, s'ha analitzat tot el procés de reestructuració: com s'han fet, quina és la viabilitat del resultat d'aquestes reestructuracions i si s'ha seguit exactament el que la norma determina per fer aquest tipus de processos.

L'abast, quin és? L'abast són les entitats dependents de l'Administració de la Generalitat de Catalunya amb participació directa o indirecta superior al 50 per cent. Hem exclòs d'aquest abast les universitats públiques, que no estan tampoc en el pressupost de la Generalitat, i, d'acord amb el que he dit abans, les que tenen una participació inferior al 50 per cent per part de la Generalitat.

Aquesta és una de les raons que a l'inici de l'informe potser poden portar certa problemàtica d'entendre. Hi ha una variació entre el registre que el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques presenta i el registre de la Generalitat, atès que beuen de dues fonts diferents, i aquesta és la raó. Les xifres es poden quadrar una vegada treus i poses les entitats que en algun lloc s'han posat i a l'altre lloc no s'han posat.

La metodologia. És important dir que aquesta metodologia es va aprovar en el seu dia per part de tots els òrgans de control de l'Estat espanyol i del Tribunal de Cuentas. És a dir, de tant en tant –i això em sembla que ho he anunciat en més d'una..., en aquesta comissió– ens reunim, el Tribunal de Cuentas i els òrgans de control extern de tot l'Estat espanyol, per intentar buscar algun tipus d'investigació o fiscalització que pugui ser comuna a totes i que, a més, el resultat d'aquestes pugui ser interessant des de l'anàlisi puntual i fins i tot de l'agregació de totes les anàlisis.

En el seu dia es va decidir que aquest podia ser un punt interessant. Aleshores, es va pactar la metodologia –és a dir, l'índex, la manera de fer-ho–, es va pactar l'abast –és a dir, aquelles entitats que hi entraven i les que no hi entraven–, i, a partir d'aquí, doncs, cada entitat, cada òrgan, ha fet el que ha cregut oportú, és a dir, no ha sigut un informe conjunt, sinó que cada u ha fet l'informe. Al que sí que ens vam comprometre és a que, una vegada aquests informes estiguessin aprovats i fets públics, els recolliria tots el Tribunal de Cuentas per fer un informe conjunt de tot l'Estat espanyol. Aquest conjunt encara no s'ha fet, perquè això és lent, és a dir, cada òrgan va al seu ritme. Aleshores, al final anem arribant-hi, i al final arribarà, amb un cert retard, però arribarà.

Els avanço ara una cosa que potser diré al final: que les conclusions són molt semblants. Si agafen vostès un informe semblant de Navarra, Andalusia, Castella, Astúries, fins i tot de les comunitats que no tenen un òrgan de control exterior, com

poden ser Santander, Extremadura, que ja han presentat, o directament o via el Tribunal de Cuentas, les seves conclusions, hi veuran només dues diferències: Catalunya és molt més gran, és a dir, Catalunya té moltes més entitats, amb la qual cosa, al tenir més entitats, hi ha més variabilitat de situacions, però probablement les conclusions des d'un punt de vista estàndard són molt semblants. Això és un com un parèntesi que faig, que no està en l'informe, però crec que val la pena dir-ho.

L'origen de les dades. L'origen de les dades..., venen de dos llocs. Per una banda, la resolució d'aquesta casa, la Resolució 621 de la VIII legislatura del Parlament, on s'instava el Govern a presentar un pla de racionalització i simplificació, i, per altra banda, i en paral·lel, el Consell de Política Fiscal i Financera, on hi havia un acord en el mateix sentit, aprovar un pla de racionalització de les estructures del sector públic.

Arran d'això, el Govern de la Generalitat va aprovar l'1 de juny del 10 aquest pla de racionalització que ha anat modificant posteriorment. O sigui, a partir dels dos acords originals, hi han hagut moltes variacions –sumant, traient, posant...–, perquè està clar que això és molt viu: empreses que cauen, que neixen, que desapareixen... Aleshores, aquest acord s'ha anat variant, però l'origen de tot això és la resolució del Parlament, l'acord del Consell General de Política Fiscal i Financera i l'acord de govern inicial de la Generalitat, que és el que dona peu a redactar un pla.

D'on surten les dades? Això és el que els deia al començament. Hi han dos grans registres, que els dos estan vius actualment, eh? És a dir, un és l'inventari d'ens, que s'alimenta semestralment i que publica semestralment el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, i l'altre és el Registre del sector públic de la Generalitat de Catalunya, que gestiona la Direcció General del Patrimoni del Departament d'Economia de la Generalitat. Els dos catàlegs no coincideixen; no coincideixen perquè..., no és que hi hagin errors, sinó que a l'hora d'entrar dades a un o a l'altre els criteris varien. Aleshores, com que els criteris no són els mateixos, les dades no són les mateixes. Que és una de les recomanacions que posem al final de l'informe: posin-se d'acord, és a dir, entrin en els dos llocs el mateix.

Per què? Què passa? Doncs que si agafem el valor primer i final del del Ministeri d'Hisenda, ens trobem que l'1 de juliol del 2010 a Catalunya hi havien 513 organismes i que l'1 de gener del 2017 n'hi havien 390, és a dir, una baixada del 24 per cent. Que és la que va valdre per dir que la Generalitat havia complert amb el pla que tenien previst, atès que el pla era més baix que no..., o sigui, que s'havien reduït més entitats de les que estaven previstes en el pla.

Si ens n'anem al registre de patrimoni de la Generalitat, ens trobem que l'1 de juliol del 2010 n'hi havien 286 i que l'1 de gener del 2017 n'hi havien 197. Aquí la davallada és del 31 per cent. Veuen vostès que els números són diferents, però no hi ha cap error, sinó que –ja ho he dit abans– depèn de si hi posem majoritàries o minoritàries, si hi entrem les universitats o no les hi entrem. Aleshores varien, les xifres.

Les davallades en els dos casos, o les reduccions, s'assemblen: una està al 24 i l'altra és al 31, amb la qual cosa sí que es pot veure que sí que hi ha hagut una reestructuració a la baixa. No coincideixen les dades, però una mica l'essència de l'informe es dona, perquè sí que hi ha hagut una reestructuració.

Aquest índex de treball, que és el que es va pactar, que és el que segueix el treball, què ens diu? Primer, en l'informe s'analitza l'evolució per naturalesa jurídica de les entitats dependents. O sigui, s'agafen totes les entitats i se n'analitza l'evolució dividida per tipus d'entitats –si són societats, si són fundacions, si són consorcis, si són EDPs, si són organismes autònoms–, és a dir, ho va dividint, i a cada una d'elles s'hi especifiquen el nom i les observacions posteriors d'aquelles entitats que hi ha hagut un moviment, i s'explica, una per una, quin és aquest moviment.

El segon punt, vinculat al primer, és: en aquests moviments, s'analitzen les baixes, quines baixes hi han hagut.

El tercer punt és que s'analitzen les causes d'extinció, és a dir, per què han desaparegut: perquè s'han transformat, perquè han anat a petar a una altra entitat nova, perquè s'han ajuntat en una de sola o perquè simplement han desaparegut o se n'han anat al món privat –també podria ser: han desaparegut de l'esfera pública i han passat a l'esfera privada.

I, al final, el que els deia al començament: això és una anàlisi global de totes. Aleshores, la segona part de l'informe agafa una mostra de trenta-vuit entitats i, una per una, analitza el procediment que cada entitat ha seguit fins a la seva o desaparició o trasllat o transformació –sigui quin sigui el moviment que hagi escollit, analitza un per un el procediment seguit–, es veu la legalitat o el compliment d'aquest procediment, i a la vegada s'analitzen els beneficis, si és que n'hi ha hagut, econòmics..., l'estalvi econòmic –perdó–, més que beneficis, que hi ha hagut en aquesta operació.

De tot això, quines conclusions en traiem? Algunes ja les he anat dient. Hi ha hagut una reducció del 31 per cent de les entitats; d'aquest 31 per cent, un 38 per cent eren societats mercantils. És a dir, el pla que teníem, que la Generalitat es va proposar el 2010, s'ha complert amb escreix, perquè el percentatge era més petit.

Aquesta reordenació o aquesta reestructuració passa pel que deia abans: supressió d'entitats inactives –n'hi havien algunes que hi eren, però que no feien res. Segon, reagrupament per funcions en noves entitats de les existents; o sigui, s'ha intentat reagrupar entitats que feien funcions semblants en una de sola. Aquesta una de sola era o una que ja existia o una de nova que recull les anteriors. I, després, en alguns casos el que s'ha fet és traspàs de la naturalesa i la forma jurídica. Per exemple, l'Hospital Clínic, que abans tenia una naturalesa jurídica i passa a tenir-ne una altra; formalment, està en el joc aquest, de reestructuració, però el Clínic no ha desaparegut, sinó que simplement ha canviat de naturalesa jurídica, és a dir... Però hi surt; si s'hi fixen, en aquesta llista hi és, perquè en canvia el nom i canvia la seva estructura jurídica.

Deia abans que en aquesta anàlisi ens hem trobat amb entitats inactives amb compromisos de baixa de fa temps, alguns que s'han executat i altres que encara estan pendents. Encara hi han entitats inactives amb un compromís de baixa que no s'ha realitzat.

Després, dels procediments que hem analitzat, des del punt de vista de la legalitat del procediment no hi han observacions molt greus, però sí que hi han alguns errors, des del nostre punt de vista, respecte a com s'ha executat aquest procés de transformació, de desaparició o de reagrupament, segons quin sigui el cas, no?

I, per acabar, el que també els deia, dues recomanacions, o una, la més important: coordinar i unificar els criteris dels processos a seguir i, després, de la informació que es dona, atès que si es mira un quadre, es diu una cosa, i si se'n mira un altre, se'n diu una altra; cap dels dos és dolent, sinó que els dos el que fan és partir de criteris diferents. Aleshores, no estem dient que es corregeixi un quadre, perquè no es pot corregir, perquè la informació és bona, sinó simplement que es busquin criteris que siguin homogenis a l'hora de..., en ares de la transparència i en ares de la millor gestió, que hi hagi una sola informació respecte a aquesta operació. Això ho podríem dir en moltes altres àrees i sistemes, però en aquest cas ho diem en aquest.

I re més. I a partir d'aquí, estic a la disposició dels grups, com sempre, per a les preguntes o aclariments que em vulguin fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, síndic major. Ara passarem al posicionament dels grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada María Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente. Buenos días a todos. Y, en primer lugar, agradecerle a la Sindicatura de Cuentas la formalización de este informe, que es bastante sustancioso, a pesar de que tiene pocas páginas, pero sabemos que detrás hay mucho trabajo, y, por supuesto, la atención y la predisposición con las que siempre nos reciben en la Sindicatura de Cuentas cuando vamos a mirar algún expediente –es de agradecer.

Como usted bien ha dicho, señor Amat, este informe tiene por objeto analizar si durante el periodo 2010-2016 se llevó a cabo la gestión de la reestructuración de entidades dependientes de la Administración de la Generalitat en cumplimiento de un plan de racionalización y simplificación. El objetivo, lógicamente, es mejorar la eficacia, que comporte mejor atención al ciudadano, y reducir el gasto público. Y en este punto tenemos que decir que precisamente nuestro partido está por esta labor. Uno de nuestros puntos programáticos es precisamente el eliminar duplicidades. Por tanto, nos parece muy acertado, este informe, y que se lleve a cabo la gestión en este sentido.

Pero ¿cómo se gestiona esa reducción? Pues, bueno, las empresas o las entidades que están inactivas se disuelven, y las que tienen funciones, que pueden ser reabsorbidas por otra, debido a su naturaleza, pues se reabsorben por otras, o bien se crean otras y son reabsorbidas. Vemos, como usted bien ha dicho, una serie de irregularidades, una serie de disfunciones que no vamos a repetir, porque están en el informe y usted ya nos las dice, pero es de destacar, por ejemplo, que por la Ley 2/2014 el Gobierno debía aprobar un nuevo plan de racionalización y simplificación y dar cuenta al Parlamento, y esto no se hizo.

Hay criterios diferentes, como usted bien ha dicho, y sería preciso que se pusiesen de acuerdo entre el Ministerio de Hacienda y el Registro del sector público de la Generalitat, porque hemos visto que se dan casos en que hay entidades que están dadas de baja en el Ministerio de Hacienda pero no en el registro, y al contrario también.

Bien, otro de los elementos que nos llama la atención es que, en consorcios y fundaciones, en cinco de ellos se preveían operaciones de reordenación según los acuerdos de gobierno, pero aunque había este compromiso de baja desde hacía años no se había tomado ninguna medida al respecto a fecha de finalización de este informe, en enero de 2017, por lo que consideramos que es necesario ponerse a ello, para que quede acorde.

En definitiva, de este informe se saca la conclusión de que hay una reducción de entidades. Pero esta reducción de entidades, para que sea eficaz, debe tener como consecuencia una reducción de gasto, porque, si no, dejan de tener sentido, los planes establecidos. Y todos sabemos que hay un entramado de entidades del sector público que son exageradamente dependientes de las subvenciones que reciben.

Leyendo este informe yo me he hecho una pregunta, que es: ¿cuánto gasto innecesario se ha estado dilapidando durante este tiempo con duplicidades y con nefasta gestión? Realmente, queda mucho trabajo por hacer. Algunas no se han llevado a cabo, como he dicho anteriormente –cumplimiento de estos planes de reordenación–, pero, sobre todo, lo que más nos preocupa de estos planes de racionalización... Vuelvo a incidir en que nuestro partido incide mucho en la eliminación de duplicidades, pero vemos que Cataluña no está por esta labor, que el Gobierno de Cataluña, quiero decir, no está por esta labor, por la eliminación de duplicidades.

Porque realmente los planes de racionalización y simplificación dejan de tener eficacia cuando vemos que recientemente se están creando por la Generalitat otras estructuras que ocasionan dispendios innecesarios que al fin y al cabo todos tenemos que pagar. Y me estoy refiriendo a chiringuitos tales como la Oficina per a la Defensa de Drets Civils i Polítics o, por poner otro ejemplo, el Comisionado para el Despliegue del Autogobierno. Mientras no reduzcamos realmente este tipo de entidades, estos planes de reordenación, lamentablemente, dejarán de tener eficacia.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes, té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Síndic major, gràcies per l'informe, i una salutació a tot l'equip de la Sindicatura de Comptes. Bé, jo crec que avui fem un debat i una reflexió i una anàlisi d'aquest informe que segurament tots els diputats del Parlament haurien de presenciar o hi haurien de participar, perquè al final estem fent una reflexió sobre quina estructura pública tenim a la Generalitat de Catalunya i quina estructura hi tenim d'entitats dependents, i si amb això donem un millor servei a la ciutadania i gestionem acuradament els recursos públics, no?

Per tant, jo crec que, al marge de les deficiències de procediment que ja s'han dit i de què s'ha de prendre nota..., s'han de resoldre –i, per tant, el Govern de la Generalitat segur que s'ho mirarà amb deteniment. I jo voldria potser centrar-ho en alguns aspectes que ja ha comentat el síndic major, no?, que..., ostres, què fan altres comunitats?

Després, recordem que venim d'uns anys..., aquest 31 per cent de la reducció d'entitats ve després d'uns anys molt complicats per la crisi econòmica, que si no s'hagués produït potser no hauríem pres la determinació de buscar una reducció d'aquestes entitats –per la crisi, per les retallades, per les dificultats financeres.

Per tant, les circumstàncies ens van portar a fer una reducció d'aquesta estructura. Com s'ha dit, algunes entitats eren obsoletes, algunes inactives, algunes solapaven funcions, algunes costaven més diners i no era justificable. Però jo sí que crec que també ens toca, en la nostra feina..., és a dir, el que es faci, que es faci bé, analitzem com s'ha fet, eh? I, per tant, subscriuim totes les deficiències, i, per tant, que s'intenti fer bé, però també mirar..., aquestes 197 entitats que ens queden, són masses? De quina tipologia? Veiem també contínuament en aquesta comissió deficiències en el seu control, en la seva transparència?

Per tant, jo crec que també –i això surt sempre, també, en el debat del compte general– hauríem de d'analitzar i segurament canviar la manera com ens relacionem amb aquestes entitats. Ja ho hem dit: l'eficiència és important, evitar duplicitats, però més important que això és evidentment la transparència, el bon govern. Llavors, davant el dubte, davant la falta de transparència, doncs, escolti, no es poden crear entitats, per moltes excuses que es posin d'estalvi econòmic.

La pregunta que li faríem és: síndic, es pot anar més enllà o amb aquestes 197 entitats...? Potser caldria –això és una reflexió que fem, també, eh?– fer una anàlisi d'aquestes que queden. Potser hauríem de definir les tipologies d'entitats en les quals llavors està justificat tenir una entitat i la resta no és necessari? Cal reduir-ne més? Altres comunitats ho estan fent diferent, han fet un pas més? Per intentar ser més eficients, més transparents, i sobretot evitar-nos, doncs, alguns dels informes que vostès mateixos ens porten aquí i que no acabem de resoldre. Nosaltres ja hem presentat algunes propostes també a la comissió, que s'han votat, però tampoc tenim clar que siguin efectives o que acabin fent que el control i el compliment de la normativa millorin.

Per últim, com ja l'hi he dit, però sí que m'agradaria que hi poguéssim fer un incís, el que li deia d'altres comunitats. Jo crec que està bé veure el Tribunal de Cuentas, que faci un informe per analitzar com clarificar criteris, però també veure si hi ha algun altre model d'altres comunitats. Perquè la sensació que tenim alguns és que segurament aquí a Catalunya, per diferents circumstàncies, pel context econòmic que ens va tocar viure abans del 2010, és potser que en tenim moltes, moltes i més que la resta. I, per tant, aquí no només pot haver-hi un criteri tècnic, sinó un criteri també polític, de pensar que les entitats, doncs, funcionen

millor que no pas si ho portem directament des de la Generalitat. I això també, evidentment, és discutible, en funció del projecte, dels objectius que perseguim.

Bé, res més. I moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Sí; moltes gràcies, senyor president. Gràcies, síndic major i tot el personal, en aquest cas, de la sindicatura. I jo voldria posar rellevància en una de les frases –crec que ha estat de les darreres que vostè ha pronunciat–..., i és que vostè ha dit literalment que «s'ha complert amb escreix» el pla de la Generalitat pel que respecta a la reestructuració del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Crec que aquesta afirmació, que és prou contundent, contrasta amb algunes de les manifestacions que hem escoltat. Algú, més que parlar de reestructuració, voldria parlar d'eliminació del sector públic, i nosaltres sempre hem cregut que el sector públic és fonamental en un país com el nostre, i que és lògic que el mateix obeeixi, pel que fa a la seva dimensió, doncs, a la potència econòmica, a la potència associativa i a la potència, en definitiva, de totes aquelles polítiques públiques que no només emanen dels poders públics, sinó que moltes vegades es fan amb sinergies amb altres entitats, algunes de caràcter associatiu o de qualsevol altra naturalesa.

Però, de fet, tampoc és una afirmació que sostingui la sindicatura, tampoc no la fa només el Govern de la Generalitat. El mateix Ministeri d'Hisenda, que crec que no és sospitós de veure amb bondat tot allò que es fa des del nostre Govern, xifra l'1 de gener del 2017 que el grau de compliment pel que respecta als compromisos inicials de racionalització adoptats per la Generalitat de Catalunya és gairebé del 94 per cent, eh?

I en aquest cas, doncs, existeix un informe propi del Ministeri d'Hisenda en el qual fa una comparativa entre les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I pel que a dia d'avui ells identifiquen encara com una comunitat autònoma, que és Catalunya, doncs, és evident que el grau de compliment des del punt del 2010, que era de 513 entitats, a l'actual, de 363, acredita no només que s'han fet els deures, sinó que també existeix un estalvi efectiu, que és aquell estalvi que qüestionava la portaveu del Grup de Ciutadans. Aquest estalvi es xifra en 56,5 milions d'euros, al qual hem de sumar altres estalvis. Aquests procedien de la reducció de personal, 297,6 milions d'euros, és a dir, 354,1 milions d'euros d'estalvi total, i aquí hi hem de sumar, a més, els ingressos associats a tot aquest procés, que també cal tenir en compte complementàriament. Estaríem parlant, en total, de 1.695 milions d'euros, eh? Repetiré la xifra: 1.695 milions d'euros, perquè en aquest cas la portaveu de Ciutadans en pugui prendre nota.

Bé, entenc que, com bé vostè ha dit, existeixen criteris diferents; això pot crear disfuncions respecte de la naturalesa, respecte del fet de si s'ha donat o no de baixa una entitat en l'inventari de l'ens, i entenc, en qualsevol cas, que el criteri que utilitza la Generalitat és més garantista, si més no des del punt de vista jurídic. No n'hi prou amb que hi hagi un acord, en aquest cas, de l'ens pel qual s'acorda la dissolució; entenem que el lògic és que això vingui a ser ratificat pels òrgans que en són membres, no?

I, des d'aquest punt de vista, quelcom que podria funcionar en contra de la imatge d'eficiència del treball de la Generalitat pel que fa a l'aplicació dels criteris de racionalització, home, crec que queda cobert, com bé vostè ha dit, perquè els quadres..., cap d'ells és criticable, perquè, és lògic, opera amb lògica estricta respecte dels barems que utilitza qualsevol de les administracions que l'utilitza, però el que sí que és cert és que el resultat final és únic, és contrastat i és el de que..., hi insisteixo, aquest 94 per cent de compliment dels compromisos inicials.

S'ha criticat la creació de nous ens. En aquest cas, no estem parlant d'ens consorciats, no estem parlant de societats mercantils amb participació de capital públic; estem parlant, com per exemple s'ha esmentat, doncs, de l'Oficina de Drets Civils i Polítics. Sabem que Ciutadans no està gaire pels drets polítics i civils, i ahir en vam tenir una nova prova, no?, però, evidentment, en aquest cas no estem parlant, hi insisteixo, d'una estructura que provingui d'una participació amb l'aportació de capital per part del Govern, sinó que forma part de la mateixa estructura del Govern, i, per tant, no seria aplicable allò que se'ns ha dit novament des del Grup de Ciutadans.

Nosaltres ens felicitem, en primer lloc, per l'informe; pel fet que aquells retrets que es puguin fer –com en aquest cas, que no s'ha presentat el pla de racionalització i simplificació que s'exigia respecte a l'any 2014–..., i creiem que existeix un informe justificatiu de la directora general de Modernització i Innovació de l'Administració que acredita que, en les circumstàncies sociopolítiques que hem viscut darrerament, era impossible fer aquesta tasca.

Però amb el que ens quedem és amb que, més enllà d'allò que esdevingui d'aquest informe, doncs, en aquest cas la Intervenció General ha emès un informe detallat no només del període que és objecte del seu informe, que és el 2010-2016, sinó també pel que respecta al període 2014-2018 –és a dir, fins a dia d'avui–, i s'acredita que en aquest període, eh?, més extens que el que és objecte d'aquest informe, s'han produït trenta-sis baixes en entitats amb participació majoritària, tres incorporacions, dos consorcis i una societat mercantil, dues reclassificacions d'entitat majoritària a minoritària, deu reclassificacions d'entitats minoritàries a majoritàries, disset baixes d'entitats paritàries i seixanta-set baixes d'entitats minoritàries.

Entenem que si tota aquesta tasca ingent de racionalització de la despesa, doncs, si això no acredita una bona praxi i una bona gestió des del Govern, entenem que no hi ha res que ho pugui fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president, síndic major. Molt bon dia a tothom, diputades i diputats. Bé, complementar les paraules de l'última intervenció del company del Grup Republicà. A nivell de dades, no les repetirem, però, en qualsevol cas, posar de manifest que entenc que és un informe que com que al final el que acaba dient és que s'ha complert allò que s'havia de complir amb gran escreix, no té polèmica, i, per tant, aquí hem d'estirar una mica el fil a veure com podem fer una intervenció política sobre un informe que no podem criticar, perquè l'acció política, i, per tant, la gestió, doncs, s'han fet tal com s'havia quedat.

Per tant, és un informe dels que es porten aquí en el qual el to i el fons, doncs, no porten implícits un debat polític complementari més enllà de voler posar l'última *coletilla* perquè puguin sortir també els *chiringuitos varios* i coses d'aquestes, que al final ja redunden i a vegades inclús s'han de posar amb calçador.

Dir que això és un pla que ve del 2010. Del que es va fer bandera de la racionalització va ser d'una llei que va sortir el 2013, que és l'LRSA, que va tindre també un impacte en el sector públic. Catalunya, abans d'aquesta llei espanyola, que vulnerava també les competències, en aquest cas al món local, ja estava immersa en un procés de racionalització, i, per tant, de posar-se, diguem-ne, en una revisió a mida fruit del context econòmic, com deia el diputat socialista, que permetia, eh?, doncs, reestructurar el sector públic i donar resposta a noves realitats, també mutants, en l'economia del sector públic, divers, en aquest sentit, a nivell de país.

Per tant, que puguem fer aquest informe amb aquesta perspectiva l'any 2019 ja, amb una perspectiva del que es va fer del 2010 al 2016, quan en aquells moments també hi havia un doble discurs per al que volia ser racionalitzar com una bona eina d'acció política..., també podia ser entès per algú que aquesta racionalització podia ser entesa només com un concepte de retallades i com un concepte, diguem-ne, peyoratiu, no?

Per tant, la racionalització no sempre va acompanyada de bona gestió ni de la mateixa interpretació política. Per tant, vist en perspectiva, i veient tot el que ha passat, veiem que hem sigut capaços, doncs, de fer un alt grau de compliment, com s'ha dit, amb uns percentatges importantíssims –el treball és curós.

Però, bé, nosaltres, a partir d'aquí, doncs, només fer aquesta intervenció per agrair la feina, i també perquè de tant en tant també està bé poder constatar que els informes, diguem-ne, tampoc no tenen per què sempre portar implícita una polèmica a nivell de com s'hagi gestionat o no l'execució d'un pla de govern.

Per tant, res més. I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, per respondre a les qüestions plantejades, té la paraula el síndic major, el senyor Jaume Amat.

El síndic major

Sí. Qüestions com a tals, n'hi han molt poques, però sí que voldria afegir alguns detalls que potser en la introducció els he dit molt per sobre. A veure, intentaré, que no és el meu estil, filosofar una mica.

«Racionalitzar» vol dir buscar raons de les decisions preses. Això vol dir que això no s'acaba mai. Perquè algú m'ha preguntat: «A això ja hi hem arribat?» És a dir, «Ja està? Ara ja som al número que hem de ser?» No, ni molt menys. És a dir, primer, perquè sempre podem anar fent operacions de retallades o ampliacions. Aquest Parlament –ara ho dic de memòria–, si no en aquesta legislatura, segur que entre aquesta i l'anterior, ha creat noves entitats i institucions. Per què? Perquè les ha trobat raonables pel moment determinat, per la conjuntura determinada. Això vol dir que sempre hi hauran entitats que apareguin i entitats que desapareguin.

Per exemple, hi han hagut... Darrere de l'informe hi han dos missatges: un, que difícilment es pot fer una anàlisi global de tot, perquè cada història és complexa, i cada operació és deguda a una raó determinada, que és la raó que s'ha d'analitzar, no? El que seria perillós és que no hi hagués raó, és a dir, que es desaparegués o es creés una entitat sense raó possible, que això és el que hem d'evitar. Però, en les altres..., sempre hi ha, darrere, alguna cosa.

Per exemple, si es fixen en el detall dels estalvis que presentem, hi han dues xifres molt importants que afecten directament l'estalvi. Una és la desaparició de l'ICASS; l'ICASS era una entitat molt gran que gestionava tota l'assistència social a nivell del Govern, que desapareix com a tal. Però totes les seves funcions queden imbuïdes dins del departament, que en el seu dia..., amb el nom que es vagi canviant, que portava l'àrea de benestar social. Això vol dir que passem de mil a zero? No, passem del que era l'ICASS, amb una estructura determinada, a les mateixes funcions però amb una altra estructura. Aleshores, això s'ha de valorar en aquest sentit. És a dir, no desapareix i, lògicament, no es pot deixar de donar aquest servei.

Un altre cas molt més delicat i polèmic, l'ATLL. En aquest informe surt el que seria la privatització d'ATLL amb els costos d'aquesta operació. Ara ens quedaria la segona part. És a dir, depèn de com quedi al final aquesta funció, que hi segueix sent, al món públic o al món privat, però aquesta funció existeix... És a dir, s'ha de revalorar com quedaria això a efectes de la part de la funció pública; després, la funció privada és una altra història. Ho dic perquè aquestes dues xifres varien, són

molt importants respecte als números. Per això al començament no he volgut donar números. Si s'hi fixen, no he donat cap xifra, perquè la xifra està molt vinculada a l'anàlisi particular de cada una d'aquestes operacions.

I què passa a la resta d'Espanya? El mateix –el mateix. Per què? Hi ha una cosa que és inevitable. La majoria d'aquestes empreses són intensives en capital humà, en capítol I, en despesa de personal. Per molta reestructuració que es faci, aquestes persones no se'n van al carrer, la gran majoria es queden, o perquè són funcionaris o perquè tenen contractes laborals protegits per un conveni d'un sector determinat o perquè són grans professionals que no els podem deixar marxar, també, en el món de la investigació, en el món científic, i tampoc no podem llençar-los. Aleshores, què vol dir? Que la reestructuració és de persones jurídiques, però de persones físiques és molt més relatiu. Però això passa aquí i passa arreu –passa arreu–, és a dir, no és que aquí fem coses estranyes. Passa exactament el mateix. O sigui, la vinculació del capítol I és molt relativa, i per això torno al que deia al començament.

Per exemple, una altra de les raons per què en el seu dia es descentralitzen moltes entitats? Perquè en aquell moment, abans de la crisi, potser aquestes entitats descentralitzades tenien una capacitat de deute que no tenia l'òrgan central, i aleshores es van quedar aquestes entitats, perquè, amb aquesta capacitat de deute que tenien, podien «apalancar-se» en operacions d'inversions que des del punt de vista de l'òrgan central eren més difícils.

Això amb la crisi se'n va en orris, i aleshores aquestes entitats, en lloc de tenir capacitat de deute, el que tenen és capacitat de demanda de fons que han de venir del mateix lloc, del pressupost de la Generalitat. Aleshores, què diu la Generalitat?: «Per què haig de transferir el cent per cent dels bons a aquesta entitat que no es pot endeutar, si això ho puc portar directament jo?» «Doncs faig desaparèixer l'entitat i aquesta funció me la quedo jo, perquè així ja no dividim el deute entre dos, sinó que me'l quedo jo.»

Està malament? Està mal fet? És la conjuntura econòmica. És a dir, en el moment en què s'obrí el mercat financer una altra vegada i hi hagués molta més obertura a l'hora d'anar a buscar deute i que potser hi hagués més capacitat per la flexibilitat que suposa una entitat més petita d'anar a mercats financers determinats, doncs, es tornaria a obrir i es tornarien a crear entitats que potser anirien a buscar deute a llocs que al Govern li seria més difícil. En aquest moment estem així, és a dir que... torno, i acabo aquí.

De fet, això el que està dient és que inevitablement s'ha de fer una anàlisi global, sí, per tenir una mica la macro de tot, però inevitablement hem de baixar a cada una de les operacions, perquè cada una d'elles neix amb una raonabilitat diferent de la del costat. Aleshores, no es pot donar una conclusió general, o hem intentat no donar-la, perquè estaríem equivocats.

Un petit exemple –i aquest l'hem discutit, i no soc jo..., per posar-ho sobre la taula–: per què l'ensenyament a la ciutat de Barcelona es fa mitjançant un consorci i a la resta de Catalunya es fa directament pel Departament d'Ensenyament? Les raons hi són; les raons hi són i no les vull discutir. Hi són, però són dues maneres d'organitzar-se diferents. Això és un exemple, eh?, d'aquests grossos, i després podríem anar a exemples més petits, on segur que trobaríem altres raons.

I res més. Acabo aquí, perquè això podria allargar-se molt.
Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, síndic major.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2018, sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya, corresponent als exercicis del període 2011-2014

256-00014/12

Doncs passarem al segon punt de l'ordre del dia, el procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 18/2018, sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya, corresponent als exercicis del període 2011-2014. Per presentar l'informe..., ho farà la síndica, la senyora Emma Balseiro.

La síndica Emma Balseiro Carreiras

Bé; bon dia, senyores i senyors, senyors diputats i diputades. L'Informe, efectivament, 18/2018, relatiu a la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya dels exercicis 2011-2014, va ser aprovat el 10 de setembre del 2018, i tenia per objecte l'anàlisi, com deia, doncs, de la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat mitjançant l'examen d'informació jurídica, econòmica i tècnica continguda en les bases de dades disponibles.

La gestió del patrimoni immobiliari de la Generalitat correspon a la Direcció General del Patrimoni, dependent del departament competent en matèria d'economia i finances, que en el període fiscalitzat, doncs, era el Departament d'Economia i Coneixement.

En l'apartat 3 de l'informe la sindicatura conclou que la informació proporcionada pels departaments i els seus ens dependents sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya posa en relleu que aquesta no disposa d'informació suficient i actualitzada referent als immobles de la totalitat del sector públic ni de la seva valoració. Com a conseqüència, doncs, i considerant les limitacions que es detallen en l'apartat 1 de l'informe, no es pot determinar de forma completa i homogènia quin era l'immobilitzat del sector públic de la Generalitat de Catalunya en aquest període, en el període analitzat.

Segons la informació proporcionada i, hi insisteixo, tenint en compte, doncs, les limitacions que s'exposen en l'informe, a 31 de desembre del 2014 el parc immobiliari era de 2.423 immobles, amb una superfície total de poc més de 6 milions de metres quadrats, dels quals no es disposava d'una valoració comptable total.

Del total d'immobles, 1.795 immobles eren propietat de l'Administració de la Generalitat, i 627, propietat dels ens dependents. De la totalitat de propietat, estaven ocupats 1.703 immobles; ocupats per tercers, cedits a tercers, amb diferents models de cessió, 600, i buits, 820 immobles. El detall, però, jo crec que en aquest cas és interessant, es pot veure en els gràfics recollits en la pàgina 22 –en els gràfics 1 i 2–, on es pot comprovar que, tant pel que fa al nombre d'immobles com a superfície, bona part es destina, té un ús educatiu. D'altra banda, en els gràfics 3 i 4, recollits en la pàgina 32, es pot veure també la utilització d'aquells immobles que eren propietat i adscrits, doncs, als ens dependents.

Entre les observacions més significatives recollides en l'informe destaquen, per una banda, doncs, com comentava, que el treball es va veure limitat pel fet de no disposar d'unes dades centralitzades de tot el patrimoni immobiliari de la Generalitat i de la seva valoració i registre, i també per altres importants mancances que s'enumeren en el mateix informe.

D'altra banda, la Direcció General del Patrimoni no va poder facilitar dades de tots els immobles corresponents als ens públics de la Generalitat perquè no disposa d'informació immobiliària completa d'aquests, cosa que constitueix, doncs, tenint en compte les obligacions normatives, una manca de control per part de la Direcció General del Patrimoni.

Tampoc va aportar cap document informatiu sobre l'execució del contingut de les memòries d'arrendament i compres d'immobles contingudes en els pressupostos de la Generalitat, i, a més, es va comprovar que aquestes, doncs, no eren del tot

completes pel que fa al nombre d'immobles arrendats. En aquest sentit, en una mostra de quinze expedients analitzats es van detectar dos casos de contractació d'arrendament per part dels ens dependents en els quals no s'havia demanat un informe preceptiu i vinculant, tal com estableix el text refós de la Llei de patrimoni de la Generalitat, a la Direcció General del Patrimoni. I, d'altra banda, en quatre expedients, malgrat que l'informe era desfavorable, doncs, l'ens dependent va formalitzar la contractació de l'immoble.

No hi havia instaurat –i la sindicatura recomana, doncs, que així es faci– un procediment que permeti garantir que tots els ens dependents demanin a la Direcció General del Patrimoni, prèviament a la formalització de contractes d'arrendament, aquest informe preceptiu i vinculant en aquests casos.

Es van evidenciar, per una altra banda, incidències en la informació continguda en la base de dades de gestió del patrimoni de la Generalitat respecte a l'actualització i la forma d'adquisició dels immobles i la superfície construïda de diversos immobles que consten detallats també en diversos apartats de l'informe, i que em permetran que no hi entri.

D'altra banda, d'acord amb la documentació rebuda per la sindicatura a 31 de desembre de 2014, com comentava, doncs, al principi hi havia cent vint immobles buits, dels quals quaranta-cinc eren propietat de l'Administració de la Generalitat i setanta-cinc dels ens dependents. Al període analitzat es va valorar que la no ocupació d'aquests immobles va comportar unes despeses de poc més de 3 milions d'euros.

D'altra banda, la Generalitat no considera com a immobilitzat, un cop finalitzada la seva construcció, infraestructures i equipaments en els quals es van utilitzar sistemes de finançament alternatiu, sinó que en aquests, doncs, el cost és tractat com a despesa en els capítols II i IV dels pressupostos.

A l'exercici 2014 l'import reconegut derivat de la cessió de drets de superfície va suposar una despesa de 173 milions d'euros, i les concessions administratives de la Ciutat de la Justícia, unes despeses de 45,6 milions d'euros.

Es va estimar, d'altra banda, en 197,6 milions d'euros la càrrega futura total dels censos vius sobre els immobles de la Generalitat fins a l'any 2028.

En l'anàlisi realitzada en els expedients d'alienació de béns immobles, es va observar que catorze edificis es van vendre per sota del preu de cost, i que en dos immobles no hi constava que s'hagués fet cap taxació prèvia a la venda.

I, finalment, en l'import dels lloguers associats a les vendes que van tenir lloc en el període 2011-2014, que va suposar una càrrega estimada total de 787 milions d'euros fins a l'any 2034 –valor actualitzat–, la sindicatura també va estimar uns fluxos negatius per les operacions de venda realitzades pel Govern de 698,24 milions d'euros.

Sindicatura..., bàsicament, jo crec que la recomanació fonamental, no?, i a la que aboquen òbviament, doncs, totes les conclusions que figuren en l'informe de manera detallada, algunes de les quals les hi acabo de resumir, és que efectivament es prenguin les mesures adients per tal d'elaborar un inventari que sigui complet, que sigui valorat i que contingui la totalitat de béns tant de l'Administració de la Generalitat de Catalunya com dels ens dependents.

Resto, doncs, a la seva disposició per a qualsevol aclariment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, síndica. Ara passarem al posicionament dels grups. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Maialen Fernández.

Maialen Fernández Cabezas

Gracias, presidente. Buenos días a todos. Gracias, síndica, por la elaboración y el trabajo de este informe, que ha sido entendemos que muy complejo. Y suscri-

bo las palabras de mi compañera María Valle en el trato exquisito que recibimos cuando acudimos a la sindicatura a complementar la información que tenemos en los informes.

Bien, este informe es relativo al periodo 2011-2014, una época en la que coincide con el Gobierno del señor Mas al frente de la Generalitat, cuando su consejero de Economía era el señor Mas-Colell, economistas a los que, sin embargo, los números con el dinero público, el dinero de todos, parece que no se les daban demasiado bien; no obstante... Hay un montón de noticias que salen en prensa de que ambos malvendieron el patrimonio de la Generalitat, es decir, el dinero de todos los catalanes. Época en la que Convergencia, a su vez, aplicó los mayores recortes sociales escudados en la crisis económica, intentando ocultar su corrupción o pretendiendo involucrarse en la locura de este *procés*.

En junio del 2011, el señor Mas, junto al entonces consejero de Salud, señor Boi Ruiz, constataron su intención de vender siete hospitales, así como la sede del Instituto Catalán de la Salud. Aquí también encontramos noticias al respecto, en las que se pedía que la oposición no vendiera esos hospitales. Parece que hicieron caso omiso. Igualmente, Ciudadanos en aquel momento ya presentó y ya preguntó al entonces consejero de Salud dónde iría destinado el dinero de esa venta de los hospitales, si al Departamento de Salud o si incrementaría el déficit de la Generalitat. La respuesta: era el momento político; en lo económico ya se vería años después.

Quedaban claras ya entonces las prioridades del Govern, cuya gestión fue nefasta, utilizando y malgastando el dinero de todos los catalanes y convirtiéndonos en la comunidad autónoma más endeudada de España, con una deuda de 77.000 millones de euros actualmente.

Agradecemos especialmente a la sindicatura la fiscalización de este informe, otro escándalo mayúsculo que sale a la luz del Gobierno del señor Mas y su extinta Convergencia.

Noticias en torno a la sindicatura: «Aflora la mala gestión del señor Mas durante la crisis.» Otra más: «La Sindicatura de Cuentas de Cataluña advierte del descontrol de la Generalitat con su patrimonio inmobiliario. Ni siquiera sabe su valor contable.» De tal forma que la Dirección General del Patrimonio no incluye ni en la memoria ni en su programa los datos de todos los inmuebles de los entes públicos, como comentaba la síndica, y ni siquiera sabemos el parque inmobiliario público ni su valoración. Además de suponer trabas a la hora de su fiscalización, dificulta su control.

Tal como indica la sindicatura, el 41 por ciento de los departamentos le presentan la información con retraso o, por ejemplo, como ocurre con el Departamento de Salud, le han tenido que hacer varias peticiones para que, finalmente, en marzo del año pasado, le presente esa documentación necesaria.

Se producen ventas de catorce inmuebles por debajo de coste, y en dos de ellos ni siquiera se hace una valoración previa. Para poder vender un inmueble, al menos hay que tener un conocimiento del precio de mercado, ¿no? ¿O lo vendemos por debajo de coste sin saber lo que vale?

La Generalitat no solo decide malvender edificios públicos, que son de todos, sino que se queda como inquilina en muchos de ellos, generando unas obligaciones arrendaticias por importe, como indican en el informe, de 787 millones de euros hasta el año 2034, dinero que nos va a costar a todos los catalanes. ¿Qué sentido tiene malvender edificios por debajo de coste, quedarnos de inquilinos y tener que pagar un alquiler anual tan elevado, cuando hay ciento veinte inmuebles de la Generalitat, edificios públicos, que están vacíos, que tienen un coste de 3 millones anuales?

También habría que preguntarse bajo qué tipo de intereses se realizan dichas ventas de patrimonio público, quiénes fueron los beneficiarios de las mismas, que posteriormente se han quedado como arrendatarios de unas cantidades anuales muy suculentas.

Se pierden 42 millones de euros, teniendo en cuenta la pérdida financiera. Generamos un coste anual de 18 millones de euros en alquileres a largo plazo, cuando ella comentaba que a 31 de diciembre del 2014 hay ciento veinte edificios públicos que están vacíos. No hace falta tener un máster ni un doctorado para ver que estos números no responden a ningún principio de eficiencia económica, sino a un derroche de gasto público o a una posible desviación del mismo hacia otros intereses que nada tienen que ver con la economía.

En cuanto a los arrendamientos, ¿por qué se permite que entidades como el Incasòl o la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo contraten los alquileres antes del informe preceptivo que se tiene que presentar a la Dirección General del Patrimonio?

En definitiva, nos parece un informe escandaloso que evidencia la pésima gestión económica de un *govern* centrado en arruinar a Cataluña y a todos los catalanes.

Y ahora, si me lo permite, me gustaría hacerle un par de preguntas a la síndica. Bueno, a pesar de malvenderse los edificios, por lo menos hasta el día de hoy se tienen que pagar una serie de plusvalías. La pregunta es: ¿en los expedientes de venta y posterior alquiler están liquidadas estas plusvalías? ¿Tiene documentación la sindicatura de que se hayan liquidado y se hayan acreditado estas plusvalías?

Y la segunda pregunta es referente a la página 91, en las alegaciones. Tal como indica la directora general del Patrimonio, la señora Garriga, a fecha de hoy, ocho meses después del informe, nos gustaría saber si ha recibido la sindicatura el desglose de los inmuebles vacíos vendidos y alquilados con el detalle de todos los datos que pedían, es decir, precio de adquisición, régimen contractual, superficie, etcétera.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Gràcies, síndica Balseiro. No farem moltes preguntes, perquè l'informe dona poc marge a les preguntes i sí que dona bastants deures del que hem de fer. Des del Grup Socialistes i Units per Avançar vam demanar que es fes el debat d'aquest informe al president de la comissió, precisament perquè vèiem que hi havia aspectes molt i molt importants que calia posar sobre la taula, i sobretot cadascú, doncs, haurà de veure quines explicacions dona, quines responsabilitats assumeix i, evidentment, què es fa per intentar que això no es repeteixi.

Jo crec que aquest és un exemple claríssim. Un pot ser comprensiu amb la situació de dificultats econòmiques que hem viscut aquest país durant molt anys, un pot ser reflexiu, però jo crec que és difícil justificar l'injustificable i les moltes deficiències que surten en aquest informe. Jo crec que és un exemple claríssim de que a Catalunya podem ser excel·lents en moltes coses, podem fer les coses bé, però realment llavors també podem fer nyaps, grans nyaps, amb grans perjudicis públics, com els que surten en aquest informe.

Per tant, jo crec..., sobretot perquè veníem d'uns anys, si ens situem en aquells anys en els quals demanàvem grans sacrificis a la població, grans retallades, grans dificultats, i llavors resulta que per la porta de darrere fèiem una gestió jo no m'atreviria a dir perjudicial per a l'interès públic només, sinó una gestió del tot irresponsable i fins i tot diria negligent. O com es pot vendre un immoble públic sense fer-ne una taxació? És que, clar, és l'exemple paradigmàtic. O com podem vendre catorze edificis per sota del preu de cost? Més clar que això, de mala gestió dels recursos públics de tots..., en trobarem pocs. I també recordar que estàvem en un moment en el qual es feien privatitzacions, en els quals hi va haver la venda d'ATLL.

Per tant, aquí hi ha alguns aspectes que responien a aspectes més ideològics, sobre com era la millor manera de gestionar el patrimoni i els interessos públics, que es

poden entendre, que no compartim però que es poden entendre, però és que d'altres no tenen res a veure amb això. Escolti, ostres, vostè, si gestiona, ven, lloga, doncs, ho ha de fer com diu la norma, com diu la llei i, sobretot, sense que hi hagi un perjudici econòmic públic, no? I estic segur que cap dels responsables polítics del seu moment, si fossin els seus diners, ho haurien fet d'aquesta manera. I perdonin que ho digui així, però és que ho trobo impresentable, irresponsable i intolerable.

I, per tant, algú –afegim, a part de les recomanacions que diu la síndica, n'afegim unes altres–..., home, potser algú hauria de venir aquí a donar explicacions. I algú hauria de venir aquí a assumir responsabilitats de per què ho va fer d'aquesta manera. I crec que en aquesta comissió hem intentat sempre ser ponderats i raonables amb les dificultats que va tenir la gestió de la crisi, però hi ha altres coses que..., escolti, potser ha de venir algú aquí a explicar-ho, per què es va fer tan malament. Com pot ser? Fins i tot després d'haver vist que ho hem fet com ho hem fet, perquè això ja ha sortit al compte general que hem aprovat i que n'hem fet debat al Parlament: a l'últim i al penúltim ja van sortir, la venda d'actius i la falta d'un inventari i la falta de control del patrimoni públic de la Generalitat.

Per tant, això ja ho sabem. Què s'ha fet? O sigui, resulta que no hi ha col·laboració, resulta que no hi ha informació, resulta que hi ha un descontrol de la Direcció General del Patrimoni, resulta que hi ha un... Per tant, escolti, si no saps ni el que tens, doncs, molt malament. Segurament..., potser a algú ja li va bé, que no se sàpiga ni què tenim, perquè així tampoc es nota tant, quan en fem una mala gestió.

El pla de racionalització i optimització dels espais. Evidentment, com diu, donar instruccions, que nosaltres aquí també ho hem reclamat diverses vegades, que el Departament d'Economia doni les instruccions necessàries perquè això no es repeteixi –aviam com ho fem–, però, en tot cas, hi ha una part del mal, una part del perjudici, que ja està feta.

Intolerable que hi hagi poca col·laboració dels departaments del Govern; intolerable que no es disposi d'un inventari complet del parc immobiliari, del patrimoni i de la seva valoració; com he dit, intolerable que venguem edificis i llavors ens n'anem a lloguers caríssims que al cap de quatre dies ja ens estan creant un perjudici econòmic, i també intolerable que això ja ho haguem repetit una i una altra vegada durant diferents comissions, i fins i tot al mateix plenari.

Nosaltres, com ja hem dit, demanarem que, en base a aquest informe, es detallin també alguns aspectes que no queden prou clars, que s'expliqui per què es va fer d'aquella manera, i llavors, evidentment, que s'assumeixin responsabilitats.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernández

Gràcies, president. Moltes gràcies, síndic major, síndica Balseiro; gràcies, una vegada més, per les explicacions, per venir a exposar-nos-les i per la feïnada que hi ha darrere d'aquests informes, perquè, evidentment, en qualsevol responsabilitat, i evidentment també la política, és important saber d'on venim i com s'han produït els diferents efectes per poder prendre decisions. Per tant, ens semblen informes molt necessaris.

En aquest cas, parlem d'aquest Informe de la Sindicatura de Comptes sobre la gestió d'actius immobiliaris de la Generalitat de Catalunya en els exercicis 2011-2014, un informe que des del Grup Republicà ens sembla molt rellevant per dos motius, especialment. En primer lloc, perquè ens presenta tota una sèrie de recomanacions importants per tal de millorar la gestió del patrimoni immobiliari de la Generalitat, i, en segon lloc, perquè suposa una radiografia del que va supo-

sar la crisi per al patrimoni de la Generalitat i com ha condicionat, aquesta crisi, aquests efectes en el seu futur.

En primer lloc, i entrant més en una qüestió de fons, de quines van ser aquestes conseqüències del període 2010-2014 en els punts àlgids de la crisi, en la gestió dels actius de la Generalitat de Catalunya..., a l'hora de parlar d'això no podem fer abstracció de que ens trobàvem en un context econòmic molt complicat, una crisi molt forta, i que, només parlant dels pressupostos del 2013 al 2014, els ingressos de la Generalitat van caure en 2.000 milions d'euros. Caigudes que –sembla ser que hi han altres grups que se n'obliden– venien acumulades de les que ja portàvem des del principi de la crisi, i caigudes que se sumaven a un dèficit endèmic fiscal de la Generalitat de 16.000 milions d'euros, o com a mínim de 9.000 milions d'euros, segons la metodologia de càlcul que escullin –i està publicat.

Per tant, sentir segons quin grup explicar com de fatal va tot i que s'han de vendre patrimoni..., no deixa de xocar que no vegin d'on ve un greu problema que té aquesta Administració, la Generalitat de Catalunya, al finançar la seva activitat.

Malgrat això, i tornant a aquella època i a l'informe, des del Grup d'Esquerra Republicana ja es va advertir en el seu moment que no es quadrarien els números venent-nos el patrimoni, i que, per tant, crèiem que el nostre model era generar nous ingressos. Per tant, no vam mai defensar aquesta venda de patrimoni, però entenem la situació desesperada que patia la Generalitat.

Quan es diu que mai s'hauria fet això amb un patrimoni privat, m'agradaria que repassés la quantitat de gent que en aquell moment es va quedar sense feina i es va haver de malvendre la casa i anar de lloguer per poder subsistir. Per tant, no és tan clar que algú en una situació privada no fes això davant d'una dificultat asfixiant de les seves finances. Altra cosa és que ho fessin bé o no ho fessin bé; la presa de decisió podria ser més qüestionable.

En tot cas, ja els ho dic, des del Grup d'Esquerra Republicana no havíem defensat aquesta opció, i les conseqüències d'haver apostat per aquesta estratègia s'observen en les conclusions de l'informe que ens fa la sindicatura, on es fan patents les dificultats d'adjudicar béns immobles durant un període en què evidentment el preu dels immobles d'oficines a la ciutat havia caigut des de quan s'havien adquirit aquests informes, perquè estàvem en una crisi, i, per tant, havia baixat. Això, sumat a tot el sistema que legalment s'ha de seguir, de subhastes, etcètera, va fer que, tal com explica la sindicatura, s'estimessin uns fluxos negatius per les operacions de venda d'uns 698 milions aproximadament.

Sense cap mena de dubte, com deia, aquestes operacions van poder salvar alguna urgència a curt termini, però també és cert que segurament han pogut tenir conseqüències negatives a mitjà i llarg termini, tot i que volem remarcar que, segurament, en aquests càlculs que es fan s'hi podrien afegir altres elements. De fet, hi ha informes de la Direcció General del Patrimoni on es redueix moltíssim aquest flux negatiu del que es parla i es fa baixar fins a 144 milions, ja que s'hi afegixen tota una sèrie de criteris, com podrien ser diferents valors de taxació de vendes o d'arrendaments de futur, es fa el càlcul de l'estalvi en l'IBI, en el retorn de l'IBI en els arrendaments i en les vendes, a part de que aquests lloguers que venien associats a aquesta venda a hores d'ara, que el mercat s'ha anat recuperant a nivell de lloguer..., és cert que tenim lloguers a la Generalitat per sota del que actualment marca el preu de mercat, perquè es van marcar a terminis més llargs. I tot això, en l'informe de la Direcció General del Patrimoni, doncs, s'explicita i fa baixar aquesta repercussió econòmica, tot i que, hi insistim, des del Grup Republicà no compartíem aquesta necessitat de vendre immobles o aquesta solució desesperada de vendre immobles.

En tot cas, la sindicatura també és crítica amb les limitacions de la Generalitat per gestionar i sistematitzar tota la informació del seu actiu immobiliari, especialment amb que no es disposi de les dades centralitzades de tot el patrimoni immo-

biliari. El que nosaltres hem pogut anar recollint és que cal tenir present que fins a l'any 2004 la Generalitat no tenia cap obligació d'incorporar al seu inventari general de béns i drets les entitats del sector públic.

Des de llavors s'han anat corregint, aquestes mancances, pel que fa a la gestió de la informació sobre el patrimoni. Pensem que aquí estem parlant dels anys 2011-2014, però que la Direcció General del Patrimoni està realitzant tot aquest procés de correcció, de mancances de la gestió de la informació del patrimoni, en un procés que tenen previst que culmini el 2019 revisant el cent per cent de l'inventari de la Generalitat.

Malgrat que, evidentment, pel que deia de dates, no es pot veure reflectit en aquest informe, en aquesta i en la passada legislatures s'ha fet una feina considerable per posar-hi ordre. En primer lloc, mitjançant la modificació de diversos apartats de l'article 37 del text refós de la Llei de patrimoni de la Generalitat, que estableix que el titular en matèria de patrimoni pot emetre ordres per tal que les entitats del sector públic facilitin el seu inventari. I, de fet, a hores d'ara s'està treballant en una ordre que acabi de desplegar això, i també s'incorpora en el projecte de mesures fiscals del 2019, que actualitza la Llei de patrimoni en aquest sentit precisament perquè aquestes coses no succeeixin.

Tota aquesta feina ha permès que des de l'1 de novembre del 2016 fins al 31 de desembre del 17 s'hagin revisat 3.700 immobles d'un total de 4.263. I també ens sembla rellevant que, pel que fa a la gestió adequada del patrimoni –la síndica recalrava els cent vint immobles que hi han buits, que el 2014 generaven aquestes despeses de 3 milions–, des de la Direcció General del Patrimoni es diu que en aquests moments s'ha intentat anar, evidentment, millorant i gestionant aquesta situació, i que a hores d'ara s'han reduït fins a quaranta-nou immobles amb relació a 1.179, és a dir, un 2,7 per cent.

Per tant, sí que hi han aspectes d'aquest informe 2011-2014 que ens semblen preocupants, que ens sembla important tenir-los presents per rectificar totes aquelles coses necessàries. També és cert, com els deia, que des de llavors la Direcció General del Patrimoni fins ara ha fet un evident salt endavant i, segons les seves previsions, el 2019 intentaran que tota aquesta revisió i tota aquesta informació estiguin tancades.

I no podem, evidentment, tirar enrere aquelles vendes que es van fer, però sí que podem tenir present l'experiència per saber que aquesta solució segurament no era la correcta i que cal gestionar el nostre patrimoni d'una altra manera, seguint moltes de les directrius que es marquen en l'informe de la sindicatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Moltes gràcies, president. Gràcies, senyora Balseiro, per l'informe, per l'acurat informe, i, en general, síndic, per tots els informes que vostès ens porten aquí, que són importants –ho deien els grups que han parlat abans que jo– perquè ens posen davant del mirall i ens fan reflexionar sobre quina gestió hem fet.

Bé, em toca parlar l'últim, i no podem parlar d'aquest informe sense contextualitzar el període a què fa referència aquest informe. Estem parlant dels anys 2011, 2012, 2013, 2014. L'any 2011 en aquest país es donen una sèrie de circumstàncies que semblen una tempesta perfecta contra els comptes de la Generalitat. Venim d'un període anterior al 2011 en què crec que no es va ser prou sensible, en què crec que no es va estar prou al cas de la crisi que venia i de l'adequació dels comptes públics a la crisi que ja des del 2008 sacsejava tota l'economia mundial.

Hi havia també sobre els pressupostos de la Generalitat un dèficit inherent, un dèficit fiscal endèmic, eh?, de sempre, que –en parlava la senyora Llop, eh?– es pot valorar en diverses quantitats, però, en qualsevol cas, sí que existeix un dèficit fiscal en aquest país proper al 8 per cent de la riquesa. I quan un país genera un volum de riquesa, necessita uns serveis adequats a aquest volum de riquesa. I llavors al recaptador, a aquest Govern, li faltaven aquests diners, i teníem l'obligació de tancar els exercicis comptables sense dèficit o amb un determinat nivell de dèficit públic, que era molt inferior als exercicis anteriors. Per tant, les mesures que s'havien de prendre havien de ser mesures contundents.

Dit això, és important que la Generalitat sàpiga quins edificis té, quin valor tenen els edificis i quin valor tenen en aquest moment els edificis. Per tant, aquestes conclusions a les que arriba la sindicatura ens semblen del tot pertinents.

L'informe té una sèrie d'observacions, algunes de les quals crec jo que es poden ponderar. És evident que els ens dependents han de demanar permís a la Generalitat i han de fer cas a la Generalitat –quatre ens demanen permís, els diuen que no i compren o lloguen l'edifici igualment. Hi havia quaranta-cinc immobles que eren de l'Administració de la Generalitat, en aquell moment. Són un percentatge molt petit, els que estaven buits; són un percentatge molt petit respecte al total d'immobles que té la Generalitat, inferior al 3 per cent. I val a dir també que la Generalitat va intentar vendre'ls, aquests edificis que tenia buits, i no sempre va tenir èxit.

Respecte als costos que té el lloguer i als ingressos que van proporcionar aquestes vendes, em sembla que hi ha una discrepància entre el que considera la sindicatura i les alegacions que fa la Direcció General del Patrimoni. Vostè ha dit que les rendes estaven actualitzades, eh?, em sembla que ha dit això. No sé si s'han tingut en compte l'IBI i altres impostos que es deixen de pagar o no, però, en qualsevol cas, sembla que hi ha una discrepància.

I el preu dels pisos, el preu dels immobles que es venen... Són immobles comprats en el període 2004-2010, un període altament inflacionari del valor dels immobles, i són un patrimoni immobiliari que s'ha de vendre en el període 2010-2015, que és quan baixen més els preus dels edificis. Clar, podíem haver esperat a vendre'ls, però havíem de quadrar els pressupostos del 2011, del 2012, del 2013 i del 2014.

I, finalment, fer-nos nostres les recomanacions que es fan, i especialment la recomanació tercera, el pla de racionalització i optimització dels espais de la Generalitat, especialment quan... Jo, fins que vaig venir aquí, treballava a la Generalitat de Girona, i l'edifici de la Generalitat de Girona, l'edifici centralitzat, on hi ha tots els departaments de la Generalitat, crec que és un gran exemple de racionalitat, com l'edifici de la Zona Franca i altres adquisicions que fa la Generalitat i que està fent a Terres de l'Ebre, amb un edifici semblant al de Girona. Crec que la Generalitat va en aquest sentit.

Reiterar-li l'agraïment. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, per respondre a les qüestions, té la paraula la síndica, la senyora Emma Balseiro.

La síndica Emma Balseiro Carreiras

Gràcies, president. Sí, efectivament, bàsicament..., veig que sobretot el que ha concentrat la màxima atenció ha estat precisament l'operació de venda dels immobles, no?, a partir, doncs, de les seves intervencions. I, efectivament, o sigui, es tracta..., sense entrar –perquè no s'hi entra, en l'informe, no és objecte del treball– a valorar la idoneïtat o no de les operacions, sí que, efectivament, és una operació de refinançament a curt termini probablement per obtenir liquiditat, no?

Òbviament, el que vostès han exposat, que forma part d'una de les alegacions formulades per la Direcció General del Patrimoni, va ser analitzat en cadascun dels aspectes que s'hi enumeren, primer, del total de les alegacions, però en aquesta

operació en particular es va analitzar de manera meticulosa per tal de..., doncs, si es podrien o no acceptar algun dels aspectes exposats, i, per tant, modificar, diguem-ne, el dictamen inicial de la sindicatura. I, en aquest sentit, la sindicatura no comparteix el que s'hi exposa, i per això es manté en el seu contingut inicial plantejat i enviat per alegacions. La postura de la sindicatura jo crec que està extremadament puntualitzada i explicada per tal d'arribar a la conclusió que allà s'exposa.

D'altra banda, respecte a unes preguntes que..., respecte a les plusvàlues, no l'hi podria dir, en aquest moment. En tot cas, doncs, si els és de força interès, nosaltres ho mirarem, quan arribem a la sindicatura, i els farem arribar una resposta.

I respecte al detall d'immobles que vostè em demanava, la veritat és que no hem rebut res addicional que no fos el que forma part de les mateixes alegacions, que sí que s'incorporen en el mateix informe, llevat, doncs, d'alguns documents annexos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, síndica.

Procediments acumulats relatius als informes de fiscalització 20/2018 i 21/2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, despeses de personal, corresponents a l'exercici 2016

256-00016/12 i 256-00017/12

Doncs ara passarem als punts 3 i 4, els procediments relatius als informes de fiscalització 20 i 21 del 2018, sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de les despeses de personal corresponents a l'exercici 2016. Per presentar l'informe..., ho farà el síndic, el senyor Jordi Pons i Novell.

(Pausa.)

Silenci, comencem. Quan vulgui, senyor síndic.

El síndic Jordi Pons i Novell

Bé, bon dia. Moltes gràcies, senyor president. Els presentaré conjuntament aquests dos informes. En primer lloc, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que és una entitat de dret públic, és l'instrument de gestió dels serveis públics de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya.

La gestió d'aquest servei públic la realitza la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals mitjançant empreses públiques en forma de societat anònima. En l'exercici fiscalitzat, i també en l'actualitat, la corporació, aquesta entitat de dret públic, tenia el cent per cent de les accions de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Societat Anònima, i de TVC Multimèdia, Societat Limitada.

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Societat Anònima..., els altres informes de fiscalització, el 20 i el 21..., és el resultat de la fusió per absorció l'any 2013, que Televisió de Catalunya va absorbir Catalunya Ràdio. En anys anteriors al 2003 Televisió de Catalunya ja havia també absorbit altres empreses del grup de la corporació.

Per tant, el que es fiscalitza en aquest informe és: de l'entitat de dret públic i de l'empresa pública fiscalitzem les despeses de personal. A més d'aquests dos informes, en l'exercici 2018, a finals de l'any passat, la sindicatura també va aprovar un informe sobre l'empresa pública relatiu a la producció de programes, que és l'informe 28/2018, que suposo que a finals de mes entrarà al Parlament; encara no està editat, està aprovat, però a finals de mes entrarà al Parlament. Es va optar per fiscalitzar el que consideràvem que eren les partides més importants: per una banda, les despeses de personal tant de l'entitat autònoma com de l'empresa pública, i de l'empresa pública també el cost de tota la producció de programes, tant la interna com la dels programes que es compren a fora.

Dit això, aquests dos informes..., per tant, avui ens centrarem en les despeses de personal. Pel que fa a l'entitat de dret públic, en l'exercici que fiscalitzem tenia quaranta-vuit treballadors, i l'empresa pública en tenia 2.271. Pel que fa a les despeses, l'entitat de dret públic tenia unes despeses de 5,1 milions, i l'empresa pública tenia unes despeses de 159,1 milions d'euros, que eren superiors al 50 per cent del seu pressupost, al llindar entre el 51 i el 52 per cent.

Bé, com els deia, per una banda, tenim l'entitat de dret públic, aquesta entitat de dret públic. Aquests quaranta-vuit treballadors, què eren? Eren els membres..., les despeses de personal dels membres del consell de govern i de l'estructura directiva de la corporació, en què molts dels treballadors..., una part de l'estructura directiva està pràcticament tota dintre de l'entitat de dret públic. I les despeses de personal de l'empresa pública serien de tots els treballadors, bàsicament, del que anteriorment..., de la televisió i de la ràdio i dels mitjans digitals.

Bé, pel que fa a les observacions, les resumiré molt sintèticament. En l'entitat de dret públic, de les observacions que es recullen en l'informe en destacaria tres. La primera és que el març del 2015 s'havia de renovar la meitat dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, i aquesta renovació no es va fer. Per tant, en l'exercici que vam fiscalitzar la meitat del consell d'administració de la corporació tenia el seu mandat caducat. Posteriorment, l'any 2018 s'havien de renovar els altres tres membres de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, i com que tampoc es van renovar, ni aquests tres ni els tres anteriors, en l'actualitat tots els membres del consell d'administració de la corporació tenen el seu mandat caducat. Alguns d'ells ja fa pràcticament quatre anys que tenen el seu mandat caducat.

En segon lloc, els volia destacar que el sistema de retribucions del personal directiu de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais preveu un còmput de l'antiguitat que no s'ajusta a la normativa aplicable.

I, per últim, voldria destacar que aquesta és una observació que és ja idèntica tant en l'informe de l'entitat de dret públic com en l'empresa pública, que no disposen d'un procediment establert de control horari del seu personal ni tampoc d'un sistema per controlar l'autorització i el control de determinats permisos i absències.

Dintre d'aquest informe encara, pel que fa a les recomanacions, en destacaria dues. Una, que va relacionada amb aquesta observació que també la fem exactament igual amb l'empresa pública, és que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais..., tant l'entitat de dret públic com l'empresa pública haurien d'establir, formalitzar i implementar un procediment de gestió i de control horari del seu personal, i també haurien de tenir un sistema que permetés controlar les absències i permisos de tot tipus del seu personal.

I la segona recomanació no és tan referida ni al Govern ni a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, sinó al Parlament, en què la Sindicatura de Comptes insta el Parlament de Catalunya a respectar els terminis en la renovació del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Bé, aquesta recomanació, tot i que no surt a l'informe, es podria fer extensiva a la resta d'òrgans que estan pendents de renovar.

Un aspecte que també seria interessant de respectar és que, en òrgans com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais –en el seu moment el legislador..., inclús estava previst que s'havia de fer un sorteig, la primera vegada que s'havia de fer la renovació, perquè es va fer el 2007 de tots a la vegada...–, és que es preveu que hi hagin renovacions parcials, i sobretot en una entitat com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, que en l'actualitat la seva llei preveu que cap membre pot renovar el seu mandat. La previsió de que hi hagin renovacions parcials és que hi hagi una certa continuïtat, entenc jo, en aquests òrgans de govern, que també seria bo de respectar. Bé, això seria pel que fa a l'entitat de dret públic.

Pel que fa a la societat anònima, a l'empresa pública, de les observacions que es recullen a l'informe en destacaria cinc. Bé, abans de les observacions, també destacar que, abans del procés de fusió de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio, els treballadors de Televisió Catalunya tenien un conveni i els de Catalunya Ràdio tenien un altre conveni, i en l'exercici fiscalitzat se'n va signar un per tots els treballadors, però els treballadors de Catalunya Ràdio no hi estaven adherits, no s'hi van adherir fins a l'exercici 2017. Per tant, en l'exercici que vam fiscalitzar estaven vigents dos convenis, eh? A l'informe, per tant, de vegades es parla del mitjà ràdio i del mitjà televisió, perquè cada un d'ells se'ls aplicava un conveni diferent, situació que ara ja ha estat corregida, perquè ja se'ls aplica a tots el mateix conveni.

Bé, les observacions que volia destacar..., els convenis col·lectius determinen diferents nivells salarials. Per a un d'aquests nivells, en el cas del nivell H, que és el nivell més elevat, es preveu una retribució que s'ha de fixar de manera individual i que no està fixada, com en la resta de categories..., no estan fixats en el conveni els imports d'aquesta categoria H, la més elevada. En l'exercici fiscalitzat i en altres exercicis, quan el salari no estava fixat en conveni s'havia de demanar una autorització conjunta als departaments responsables de funció pública i de pressupostos, i el que s'ha observat és que, en el cas de la corporació, aquests informes en cap cas es demanaven. D'acord? Tots els que eren els treballadors més ben pagats, que no estaven regulats en conveni i pels que s'havia de demanar aquestes autoritzacions..., la corporació no demanava aquestes autoritzacions.

Per altra banda, també amb relació a aquests treballadors del nivell més elevat, del nivell H, la seva selecció es fa de forma directa, i, per tant, no queden garantits els principis d'igualtat, mèrit i capacitat que haurien de regir tots els processos de selecció de personal en el sector públic.

D'altra banda, tots aquells complements –i n'hi ha diversos– que en el conveni estan definits de forma genèrica, però sense concretar l'import que s'ha de pagar per aquests complements, també haurien de comptar amb l'informe conjunt dels departaments responsables en funció pública i pressupostos. Novament, com en el cas que els destacava anteriorment, no consta que la corporació sol·licités aquestes autoritzacions en aquests departaments.

D'altra banda, en l'exercici 2016, tot i que s'acabava de signar un conveni, la corporació va pagar diversos complements que no estaven contemplats en el conveni col·lectiu, aspecte que estava expressament prohibit en la Llei de pressupostos del 2005, que estava aprovat per al 2016 i amb la resta de Llei de pressupostos.

I, per últim, els voldria destacar el que els destacava abans, el control horari, que ja no ho tornaré a repetir.

I, per últim, pel que fa les recomanacions, a part de la del control horari, una altra recomanació que voldria destacar, de les que es contemplen, és que en el conveni s'haurien d'incloure tots els convenis que paga la corporació, s'haurien de definir clarament i quantificar-los clarament, i sotmetre aquesta revisió també a l'aprovació conjunta dels departaments corresponents.

Res més. Moltes gràcies. Resto a la seva disposició per a qualsevol tipus de pregunta o aclariment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara passarem al posicionament dels grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, *president*. En primer lugar, agradecer la comparecencia y el informe librado a los grupos parlamentarios. Hemos leído atentamente el informe de la Sindicatura de Comptes sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, sobre

la SA, y hay algunos aspectos que, más que llamarnos la atención, nos producen inquietud por cómo están gestionadas nuestra televisión y radio públicas. No solo manipula a diario, sino que además se saltan las normas más elementales a la torea, como se ve en este informe.

Así, vemos que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals desconoce deliberadamente, al parecer, la obligación que tiene de pedir el preceptivo informe conjunto de los departamentos competentes en materia de función y presupuestos. En materia del personal del nivel H, no se ha solicitado en ningún momento para ningún puesto de trabajo de ese nivel el oportuno informe de que se ajusten las retribuciones de ese personal. Y tampoco se han respetado las limitaciones establecidas en las leyes de presupuesto de cada ejercicio. O sea, vemos aquí una barra libre absoluta, al menos en este nivel y en los sueldos que se pagan en esta categoría.

Claro que el Departament de Presidència tampoco ha ayudado mucho. Al parecer, se ha decidido desde la «corpo» solicitar la autorización de los salarios máximos de la categoría H, y todavía están esperando respuesta.

También, y con relación a esta categoría H, los procedimientos de acceso no garantizan los principios de igualdad, mérito y capacidad que deberían presidir la contratación en un organismo público, como muy bien ha indicado el *síndic* hace un momento.

Hay un aspecto al que a lo mejor no se le da mucha importancia, pero que a mí me parece gravísimo y definitivo, que es la falta de control horario tanto en la sociedad anónima como en la corporación. Respecto a esta falta de control horario, si en el caso de la corporación nos parecía grave pero asumible por el número de trabajadores en plantilla, lo de la falta de control horario en TV3 y no sé si en Cataluña Radio ya nos parece de una extrema gravedad. ¿Cómo se puede controlar una empresa de 2.300 trabajadores que paga más de veinte mil horas extraordinarias y en que no hay un marcador para fichar? ¿Con qué rigor se pagan estas horas extras?

Tampoco tiene, al parecer, y según este informe, un procedimiento de control de permisos y licencias. La señora Llorach, en una comparecencia en la Comisión de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, y a preguntas de esta diputada, negó este extremo. Ella insiste en que hay medios de control. Si son los que ella..., los que indicó la corporación o la sociedad anónima, como que los jefes van apuntando quién está y quién no está y qué horas extras hacen, me parece altamente preocupante en una empresa, vuelvo a repetir, de 2.300 trabajadores. Nosotros queríamos la comparecencia y pedimos la comparecencia de la señora Llorach en esta comisión, y fue vetada, esta comparecencia, por los grupos que dan *suport* al Govern.

Entre otros temas, tampoco parece correcto el cómputo de la antigüedad que se aplica, y, por ello, ahí también hay un dispendio que a nosotros nos parece un dispendio preocupante, cuando estamos hablando de dinero público. Se abonaron complementos salariales individuales extraconvenio.

También, en fin, estamos ante una empresa pública que se tiene que ajustar a unas normativas, que la normativa principal en una empresa es el convenio colectivo, y que aquí se pongan estos complementos salariales a criterio..., a no se sabe qué criterio...

Luego hay un tema que a mí me parece gravísimo, y al que no se ha referido el *síndic* en la explicación, pero está en el informe, que es el tema del expediente de regulación de empleo, en el que se incluyen a dos trabajadores de la «corpo» y que supone una irregularidad fuera de toda lógica. Aquí saltaron todos los controles: ¿cómo la inspección de trabajo permitió que se incluyera y permitió la extinción del contrato de trabajo de estos trabajadores..., que se incluyera en un expediente de regulación de empleo que no era de su empresa? O sea, estamos hablando..., naturalmente, salvando las distancias, pero esta era una de las formas de proceder en el caso de los EREs de Andalucía.

Yo quisiera saber –no sé si está dentro de sus competencias, y ya lo avanzo– si la Sindicatura de Comptes ha puesto en conocimiento de la autoridad laboral esta irregularidad, que, a mi modo de ver, es gravísima, aparte de que estamos hablando de un importe –me parece– de más de 120.000 euros de indemnización, que, por lo visto... Y, si estaban en el expediente de regulación de empleo de TV3 o de Cataluña Radio, si lo pagó TV3, cuando lo tenía que haber pagado la «corpo», o al revés.

En fin, que nos parece, a criterio de este grupo parlamentario, que TV3 y Cataluña Radio no están correctamente gestionadas, y sus procedimientos de gestión no se ajustan a las leyes y a las normas básicas que rigen las empresas de titularidad pública.

No sé el caso que harán en TV3 y Cataluña Radio de sus recomendaciones expresadas en este informe, pero le garantizo que este grupo parlamentario toma buena nota de todas ellas e instará por los procedimientos oportunos a su cumplimiento. Esperamos con interés sus informes sobre los ejercicios 2017 y 2018, además del informe que ha anunciado que se librerá próximamente.

Respecto a la corporación catalana, aparte del tema del despido colectivo al que ya me he referido, llama la atención que todavía estén pendientes las pagas extras. Llama la atención como todo en el sector público de la Generalitat, que es una vergüenza que a estas alturas se deban todavía las pagas del 2013 y del 2014.

Nos preocupa también, en el caso de la «corpo», la infracotización que se ha dado en el caso de los consejeros. ¿Les dieron alguna explicación? Bueno, supongo que es la que ustedes relatan. ¿En qué ha consistido? ¿Se ha cotizado, se ha procedido a regular esta infracotización? ¿Se ha subsanado?

Y, igual que para la sociedad anónima, nosotros tomamos nota de sus recomendaciones, y tiene desde luego el compromiso de este grupo parlamentario de instar a la corporación a la regularización de las cotizaciones sociales, si no lo han hecho, de los *consellers*, y que se establezca un procedimiento serio. Y regular la jornada laboral, las ausencias y los permisos de todo tipo del personal.

Por lo que respecta a la situación de caducidad del mandato de todos los miembros del *consell de govern*, pues, esperamos que se produzca en breve, y me consta que este grupo parlamentario está trabajando en ello.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies a tots els membres de la sindicatura, al síndic major i al síndic Pons, pels informes que ens acaben de relatar. Efectivament, estem parlant de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb una estructura directiva d'unes quaranta-vuit persones, si no ho recordo malament, mentre que a la societat anònima estem parlant de 2.300 treballadors, amb un pressupost d'uns 160 milions d'euros.

Pel que fa a la corporació, la sindicatura remarca com a tema jo diria rellevant que tots els membres del consell de govern actualment de la corporació tenen el mandat caducat, així com el seu president. La meitat s'havia d'haver renovat l'any 2015 i l'altra meitat el 2018. És obvi, per tant, que la sindicatura insti el Parlament –a nosaltres, eh?, per tant, *mea culpa*– a respectar els terminis en la renovació dels consells de govern de la corporació.

Però realment tots sabem, diputades i diputats, que aquest no és un tema exclusiu..., tant de bo ho fos, només, però no és un tema exclusiu de la corporació. En concret, hi ha trenta organismes amb la totalitat o part dels seus membres amb el mandat caducat. Sense anar més lluny, la Sindicatura de Comptes, amb cinc dels seus sis membres, si no estic..., o quatre –perdó– dels seus sis membres; el Consell

de Garanties Estatutàries, amb cinc de sis; el Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola, tretze de tretze; la Direcció de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades; el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, el Conca, que al pas que anem es pot trobar que d'aquí poc temps no existeixi, perquè entre els que han dimitit i els que han anat a l'Ajuntament de Barcelona a ser regidors, etcètera, és que al final no hi quedarà ni personal, al Conca; per tant... O en consells: la majoria dels membres dels consells socials de les universitats catalanes tenen el mandat caducat, i, en alguns d'aquests casos, amb més de cinc anys amb el mandat caducat.

Compartim, per tant, perfectament amb la sindicatura la necessitat de procedir amb la màxima urgència a la renovació dels membres d'aquest consell, del consell del qual parlem avui, però també de la resta.

I nosaltres el que volem és dir aquí que davant d'aquesta inacció política i parlamentària fa temps que estem reclamant –i ho estem fent de moment al desert– per trobar –sabem perfectament les dificultats, no som ingenus, però cal treballar políticament en aquesta casa– els consensos necessaris per poder procedir a la renovació dels membres d'aquests trenta organismes. És evident que la competència formal ens correspon a nosaltres, correspon als diputats i diputades d'aquesta casa, però tampoc som il·lusos. Tots sabem que qui ha d'impulsar aquesta prioritat és el Govern, en aquest sentit, totalment inoperant en aquest i molts altres temes.

Bé, més enllà d'aquest tema, que per nosaltres té rellevància política important... Per tant, no li demanem al síndic –ja ho ha fet en el seu informe– més explicacions, si no ho considera convenient, però des del punt de vista polític sí que creiem que és molt important, aquest tema.

Però, més enllà d'aquest tema, la sindicatura, en les seves observacions i recomanacions, també indica algunes qüestions que nosaltres compartim, com ara, en el cas de la corporació, la necessitat de regularitzar les cotitzacions socials o el tema del control horari, les absències i els permisos de tot tipus en el seu personal, i, en el cas de la societat anònima, molt en la mateixa línia, però afegint-hi la necessitat de revisar el conveni per incloure-hi tots els sistemes salarials, definir els salaris i qualificar-los, i arribar als acords necessaris –també aquí entre la direcció i la corporació– en l'actualització i inclusió en el conveni col·lectiu dels pactes i acords específics, que no hi estan inclosos en aquests moments, no?

Per tant, hi ha una qüestió, diguem-ne, més política, en aquest informe, i uns altres temes més pràctics, alguns d'ells importants –des del nostre punt de vista, molt importants. Però acabo simplement indicant que donarem suport a la proposta de resolució per instar el Govern a complir les recomanacions i les conclusions que ens ha comentat el síndic, el senyor Pons.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Sí; gràcies, president. També donar la benvinguda al síndic major i a la resta de síndics, i als equips que avui els acompanyen. Agrair també l'informe al síndic Pons; és àgil i, a més, exhaustiu. Per tant, començaria amb alguns comentaris respecte a la corporació, a l'ens.

Respecte a la corporació, em mirava les alegacions que es feien respecte a regularitzar les cotitzacions als consellers que no tenen la condició prèvia de funcionaris. Sembla que en l'alegació venen a dir que sí, que finalment expliquen el motiu pel qual establien aquest percentatge de cotitzacions, no?, i després, a la part final, diuen que agafen el compromís d'esmenar-ho. Per tant, en tot cas, senzillament expressar la voluntat d'esmenar-ho. Lògicament, veurem si s'esmena en aquest sentit, però, en tot cas, no hi ha discrepància.

I sobre els complements d'antiguitat, sembla que també en l'allegació, a la part final, estableixen la prohibició d'aquests, i, en tot cas, la voluntat de prohibir-los com a tals, si és que ho he interpretat bé, amb les alegacions que hi fan.

Respecte a la recomanació –lògicament, la més gruixuda, la política– de respectar els terminis i, per tant, la relació del consell, ja s'hi han referit anteriorment els diputats: aquesta és la responsabilitat d'aquest Parlament. Això és així, res a dir. Però, des del nostre grup parlamentari, senzillament esmentar que hi ha hagut tot l'esforç i la proposta perquè hi hagi un acord. I, per tant, cadascú haurà de fer l'avaluació, en el seu grup parlamentari, de quina ha estat la voluntat real de treballar. Clar, quan es treballa perquè hi hagi un resultat, a vegades es treballa perquè hi hagi un resultat en positiu i a vegades es treballa per posar pals a les rodes i que no n'hi hagi, de resultat, eh? Treballar és una cosa molt genèrica. És tan legítim treballar per una cosa com per l'altra, però, lògicament, tots tenim la responsabilitat de desencallar aquest tema i, per tant, d'arribar a un acord.

Respecte a la recomanació d'establir i formalitzar un procés de gestió i control de la jornada laboral, que aquest és un punt que està a la «corpo» i a la societat anònima, per tant, el faig conjuntament..., de fet, és reflexió i pregunta. És a dir, no ho ha dit vostè, sí que ho ha dit algun diputat, que no hi ha cap tipus de control respecte al personal, i, per tant, la pregunta que faig és una pregunta..., és a dir, si he de llegir les alegacions i són així, interpreto que el que no s'ha pogut computar és que no hi hagi un control centralitzat. De fet, el que sembla que sí que s'estableix és que hi ha un control de tots els treballadors, de targeta identificativa d'entrades i sortides, i que això es computa tot en un únic portal, i que, de fet, els quadres..., tenen la informació a la seva disposició.

Semblaria estrany –i ho dic, també– que aquesta informació no la tingúes centralitzada recursos humans. I, per tant, de la seva anàlisi, síndic, li pregunto si creu que senzillament és que no hi ha la capacitat de recursos humans de tindre centralitzada tota la informació o que el sistema que s'explica en les alegacions vostè no l'ha pogut verificar. Per tant, no em posiciono. Senzillament, em sorprenen la recomanació i paral·lelament l'allegació de que sí que existeix una targeta digital identificativa d'entrades i sortides. Per tant, ho estic preguntant només, eh?, en aquest sentit.

Si me'n vaig a l'informe de la corporació societat anònima –també sense allargar-me– i vaig a les recomanacions..., aquest grup parlamentari donarà suport, com no podia ser d'una altra manera, a les recomanacions, però, en tot cas, fer un parell d'esments o una reflexió de fons. És a dir, és evident que amb referència al nivell H, en termes de retribució, així com a les altres referències als diferents complements, la normativa estableix el que estableix. Per tant, fora de conveni..., o bé estan dins del conveni o bé hi ha un informe preceptiu per part dels departaments competents i de pressupostos.

Mirant les alegacions, aquest és un debat de fons, eh?, i que jo crec que no ho justifica, eh?..., però les alegacions..., i ho dic també des de la perspectiva de fer la reflexió global de: «Han fet el que els ha donat la gana.» No ho entenc així, quan l'allegació el que ve a dir és: hi ha l'informe del preacord del conveni, per tant, el conveni és informat, i, a partir d'aquí, s'objecta que es concreti quina és la quantitat d'aquest complement. I, a partir d'aquí, no se sol·licita l'informe, perquè hi ha aquella reflexió de que la massa salarial no ha superat els topalls que marcaven els pressupostos. Això ha estat controvertit en molts ens autònoms, eh?

Aquesta jo crec que no és una observació que només contempli la corporació. Si a diferents ens autònoms, i amb la filosofia de si el que constituïm són ens autònoms i amb autonomia de gestió, hi ha aquesta discussió de gestió econòmica, de si se m'ha de fiscalitzar, diguem-ne, salarialment posició a posició, o si la massa salarial... –ho estic dient en termes de la restricció que establien els pressupostos com a topalls globals, eh?– o senzillament si puc justificar que la massa salarial en global no m'ha superat el topall que em posaven els pressupostos. Aquest és un debat exis-

tent. Estic convençut que el síndic em dirà: «Bé, però, independentment del debat, la normativa és la que és, i, en tot cas, que la Llei de pressupostos ho estableixi diferent», que crec que seria el recomanable, però aquest és un altre debat, eh?

Però, en qualsevol dels casos, aquesta és la justificació. Probablement el que ha de fer la «corpo» és adequar-se al que estableix la normativa, i, per descomptat, fer-ho també amb tots els convenis i pactes que no estiguin en el conveni global unitari que hi ha en aquests moments.

L'última recomanació és –ja m'hi he referit– sobre el control dels horaris del personal, i faig la mateixa reflexió, diguem-ne..., no em repeteixo respecte a la que feia amb l'ens gestor, d'acord?

Doncs fins aquí. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Narcís Clara.

Narcís Clara Lloret

Moltes gràcies, president. Síndic major, síndic Pons, resta de persones de la sindicatura, senyores i senyors diputats, bé, voldria no repetir molts dels arguments que ja s'han donat, en especial els que ha donat el diputat que m'ha precedit en el torn de paraula, amb qui donem suport al Govern, òbviament.

I, per tant, voldria fer una petita introducció de per què estem parlant de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la qual gestiona els mitjans de comunicació audiovisual de la Generalitat de Catalunya i els continguts digitals que generen. La característica principal de la seva oferta és la qualitat dels seus continguts, que es demostra amb el lideratge en audiència i qualitat. La ràdio i televisió de la corporació han estat i són un element fonamental en l'aportació de continguts de tota mena: en informació –per exemple–, en esports, en jovent, en cultura, en coneixement.

Això no obstant, la seva repercussió no s'atura aquí, atès que està compromesa amb la societat en els àmbits de la responsabilitat social, la promoció de la llengua, la cooperació amb la societat civil i el suport al teixit econòmic del país. Per tant, són molt més que uns mitjans de comunicació visual, simplement.

Així mateix, es distingeix d'altres mitjans en el compromís amb la investigació i, en particular, amb la biomèdica. Els números són eloqüents: fins al 2016 La Marató va recaptar uns 152 milions, va finançar 723 projectes que beneficiaren 6.500 investigadors, i d'aquests se'n van doctorar 650; d'aquestes actuacions, es crearen 362 llocs de treball. Però, a més a més, també es va excel·lir en la vessant formativa: 1.750.000 joves van participar en diverses conferències i es fomentà la mobilització ciutadana amb la participació de gairebé seixanta mil voluntaris i tres mil empreses. És a dir, pel que fa referència als mitjans que té la corporació, jo crec que són tot un èxit.

Com a ens fiscalitzador de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, vull agrair a la sindicatura la feina detallada i rigorosa que s'ha realitzat. En conseqüència, donem suport a totes les observacions, recomanacions i conclusions que fa la sindicatura en aquest informe. Tot i així, vull deixar constància de l'opinió i, a més a més, d'algunes alegacions que simplement considerem que són raonables.

Pel que fa referència a la que ja s'ha citat, que és la més política, de que tots els membres del consell de govern de la corporació tenen el mandat caducat i continuen exercint les seves funcions fins que no siguin nomenats els nous consellers, opinar que, naturalment i certament, caldria resoldre aquesta disfunció, que depèn del Parlament, no depèn del Govern –depèn del Parlament. I crec que hi ha grups de la cambra que, modestament, doncs, han fet molts més esforços que no pas d'altres per arribar a resoldre-ho, i, com han dit anteriorment, esforços positius, evidentment.

I ara, complementant, tres qüestions, simplement. La Comissió de Retribucions i Despeses de Personal va considerar que la retribució d'objectius comercials es con-

sidera inherent al règim retributiu dels directors comercials. Atès que es va realitzar la corresponent tramitació i atesa la resposta donada per la Direcció de Serveis del Departament de la Presidència, es considera que la tramitació efectuada s'ajusta a dret.

També s'ha parlat sobre la sollicitud de diversos informes sobre la retribució dels nivells H. D'aquests, atesa l'autorització rebuda pel conveni col·lectiu i el compliment de les limitacions pressupostàries, es considera que el tràmit estava acomplert. Tot i això, la corporació està tramitant, a través del departament d'adscripció, la sollicitud dels informes esmentats.

Finalment, i amb relació a un acord d'organització del sistema de guàrdies de la redacció digital de la ràdio, s'entén que el tràmit estava acomplert, donat que es va rebre l'autorització al conveni col·lectiu i es van complir les limitacions pressupostàries.

I no tinc res més a afegir. Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, per respondre a les qüestions plantejades, té la paraula el síndic, el senyor Jordi Pons.

El síndic Jordi Pons i Novell

Moltes gràcies pels seus comentaris. Quant als diferents comentaris i preguntes que m'han formulat, en primer lloc, pel que fa referència a les quotes de la seguretat social, aquest aspecte després també tornarà a sortir en l'informe del Departament de Governació que presentarà la síndica Balseiro, i, de fet –i jo crec que inclús s'explica en el mateix informe–, es va detectar per primera vegada en l'informe del Departament de Governació. A partir d'aquell moment, des de la Generalitat i des de la seva intervenció es van donar les ordres oportunes perquè s'iniciessin aquells processos de regularització dels diferents aspectes, que és el que ja es recull també en l'allegació que presenta la corporació a l'informe.

Un parell de temes amb relació a les alegacions. Pel que fa, per exemple, al còmput de l'antiguitat..., en el còmput de l'antiguitat, en les seves alegacions, la corporació –i em permetran que utilitzi aquest verb– tergiversa la realitat. Nosaltres no critiquem el que ells diuen que critiquem; el que ells diuen està bé, nosaltres no ho critiquem. Nosaltres el que critiquem és que quan persones, que és habitual, de l'estructura directiva són treballadors de la corporació que durant un temps ocupen llocs de l'estructura directiva –director del que sigui, etcètera–, quan tornen al seu treball no se'ls pot tenir en compte en l'antiguitat l'any treballat com a directiu.

És a dir, és una mica la percepció que a vegades en les alegacions, els ens, com és en aquesta, eh?, juguen una mica amb el que alleguen i el que no alleguen. El que ells alleguen, efectivament, és veritat, i, de fet, nosaltres a l'informe diem que està bé; no ho critiquem, això. Ells alleguen una cosa que, com que està bé, clar, l'allegació sembla que estigui bé, però nosaltres no critiquem això a l'informe. I el mateix passa, per exemple, amb el tema –que tampoc hi entraré molt– comercial, que, bé, és un tema similar.

Pel que fa al nivell H, a veure, la Llei de pressupostos..., ells alleguen que ja complien amb la Llei de pressupostos en el tema de la massa salarial, però la Llei de pressupostos establia dues coses, eh?, i, per tant, havien de demanar aquestes autoritzacions. Seria tan senzill, per evitar problemes, que complissin la recomanació, que en el conveni no quedés tan obert, aquest nivell. Clar, queda tan obert que nosaltres diem que *de facto* és com si es fixés tot el salari, i, per tant, han de demanar l'autorització. Amb la resta de nivells això no passa, perquè el conveni ja diu el que pot cobrar la persona. Una manera de solucionar-ho molt fàcil, i també més transparent, seria que en el seu conveni en aquest nivell ja estigués clarament regulat el que es pot cobrar, el que consideressin oportú, eh?, i després ja no caldria

passar-lo cada vegada, però amb el procediment que ells fan no n'hi ha prou, amb la primera autorització.

I, pel que fa al control horari, que ha sortit a ambdós costats de la sala, és veritat... A veure, a l'empresa pública hi ha un sistema, que és el que nosaltres expliquem a la pàgina 25. A la pàgina 25 de l'informe expliquem que el que hi ha a l'empresa pública és un control; això ho diuen en les alegacions i nosaltres també ho diem en el quart paràgraf de la pàgina 25. Nosaltres diem que hi ha un control, que quan tu entres, fitxes, i quan tu marxes, fitxes; però no hi ha cap més control horari de res, que és el que en el fons estem criticant.

I, home, el sistema que descriuen ells, que nosaltres també el recollim..., això, a l'empresa pública, a l'entitat, aquest control no hi és, però, com també es comentava, on hi ha el volum gran de treballadors és a la societat anònima. Home, creure que el sistema que ells descriuen..., que, per controlar una empresa de més de dos mil treballadors, el sistema que ells diuen a les alegacions... Sembla una broma, que amb això puguin fer un control horari del personal.

Per nosaltres la conclusió, vistes les alegacions i havent-ho parlat moltes vegades amb ells, és que no hi ha un control horari efectiu a la corporació, tenint en compte que sí que hi ha aquest control de quan una persona entra i quan una persona surt, però no es controla res més. Una persona..., no es controla ni quan va a dinar, ni si va a esmorzar, ni si aquesta persona va un dia al metge... Perquè té dret a anar al metge, si no diem que no vagi al metge, però no hi ha cap control horari de re. I el sistema en una institució tan gran, que es pot controlar amb el sistema que ells diuen que apliquen..., em sembla una broma de mal gust, la veritat, per part d'aquesta alegació.

Bé, res més. Moltes gràcies. Aquests eren els comentaris que volia fer.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic.

Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 19/2018, sobre les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, corresponent a l'exercici del 2015

256-00015/12

Doncs passarem al darrer punt, el cinquè, el procediment relatiu a l'Informe de fiscalització 19/2018, sobre les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, corresponent a l'exercici del 2015. Per presentar l'informe..., ho farà la síndica, la senyora Emma Balseiro.

La síndica Emma Balseiro Carreiras

Bé, l'informe de fiscalització que els presento, 19/2018, relatiu al Departament de Governació i Relacions Institucionals, de despeses de personal, corresponent a l'exercici 2015, com diu, doncs, el títol, tenia per objecte precisament analitzar la naturalesa i la comptabilització de les mateixes despeses de personal registrades en la liquidació de pressupost del departament durant l'exercici.

En la liquidació del pressupost en el capítol I, remuneracions de personal, els crèdits inicials eren de 24,16 milions d'euros per a 513 places pressupostades, i les obligacions reconegudes van ser de 21,88 milions d'euros, amb un personal efectiu de 457 treballadors. Per tant, un grau d'execució respecte a la despesa inicial pressupostada del 90 per cent.

En comparació amb l'exercici precedent, la despesa executada va ser d'un 8,7 per cent superior amb un 2,6 per cent menys d'efectius. En l'apartat de conclusions de l'informe s'hi recullen aquelles informacions que es van posar de manifest durant la fiscalització, així com les recomanacions que, en opinió de la sindicatura, contribuirien a millorar la gestió.

De manera resumida, i en consideració als principis de transparència i bon govern, la sindicatura recomana que caldria que l'estructura retributiva i els imports corresponents dels alts càrrecs es determinessin de manera expressa en l'articulat de la Llei de pressupostos de la Generalitat.

D'altra banda, durant l'exercici 2015 el Departament de Governació i Relacions Institucionals va abonar a una magistrada que estava en situació de serveis especials, com a comissionada de transparència i accés a la informació pública, l'import d'un trienni perfet i reconegut mentre ocupava una plaça de personal eventual a la Generalitat i abans de que reingressés al servei actiu, en contra del que determina la normativa pel que fa, doncs, al tipus de funció que fa.

D'altra banda, amb relació a l'assessor que l'Administració de la Generalitat posa a disposició dels grups parlamentaris del Parlament, el departament va informar de que no existia un acord o un conveni amb el Parlament de Catalunya relacionat amb aquest personal. Per tant, convindria, doncs, que es promogués si més no la signatura o la formalització d'un en particular.

I, d'altra banda, d'acord també amb l'ordenament jurídic i en consideració a uns mínims de criteris objectius, caldria també indicar la finalitat o el contingut de cada lloc per justificar l'opció entre el personal funcionari o eventual –aspectes formals, bàsicament.

D'altra banda, per utilitzar el sistema de lliure designació per a la provisió de llocs de treball amb caràcter excepcional, d'acord amb la legislació bàsica estatal i catalana, cal justificar la concurrència de criteris fixats legalment. Ara bé, en la creació de places que tenen com a sistema aquesta provisió de llocs per lliure designació, tal com estableix la normativa, el departament no va justificar que s'utilitzés aquest sistema en consideració a la naturalesa de les funcions, bàsicament, per justificar que efectivament responen a funcions assignades amb caràcter directiu, d'especial responsabilitat o de confiança.

D'altra banda, en l'anàlisi realitzada, i pel que fa a la provisió provisional de llocs de treball de personal funcionari, es van observar diversos aspectes a tenir presents sobre la valoració de les candidatures i el nomenament d'un treballador interí que s'enumera en el mateix contingut del cos de l'informe.

Pel que fa al personal funcionari que obtenia un lloc de treball superior amb més de dos nivells sobre el seu grau personal consolidat, i que cada dos anys de serveis continuats el departament els consolidava al grau superior amb més de dos nivells del que posseïen, malgrat que normativament es consolida el grau superior en un màxim de dos nivells i no superiors, doncs, la normativa de funció pública estableix que l'Administració pot contractar personal laboral amb caràcter no permanent per a tasques de caràcter temporal per raons d'urgència que han de ser degudament motivades.

Segons la informació facilitada en el departament, les dotze persones que durant l'exercici 2015 constaven en la plantilla amb aquest tipus de règim laboral temporal tenien una antiguitat mitjana de deu anys. I, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Suprem, determinats contractes laborals temporals en funció del temps transcorregut, doncs, poden ser declarats indefinits no fixos en virtut d'una sentència judicial fins que es convoqui el nou procés selectiu corresponent.

Finalment, en el departament es va autoritzar a un membre de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública la compatibilitat amb una segona activitat retribuïda com a professor associat a una universitat pública, i tenint en compte, doncs, el seu règim retributiu, la compatibilitat només era possible si aquesta persona hagués renunciat a la retribució per la seva activitat docent.

Jo he provat de fer..., de manera resumida, doncs, aquells aspectes que he considerat més rellevants de l'apartat de conclusions. I ara, doncs, resto a la seva disposició per a qualsevol aclariment o consideració que creguin oportuns.

El president

Moltes gràcies, senyora síndica. Ara passem al posicionament dels grups. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

Sí; gràcies, president. Síndic major, síndica senyora Balseiro, diputats, diputades, gràcies, primer de tot, per l'informe. És un informe, doncs, bé, molt concret, d'un aspecte molt concret d'un departament de la Generalitat, amb la qual cosa hi ha uns temes, com molt bé ha resumit, molt específics.

El que passa és que a mi m'agradaria anar una miqueta més enllà, i, potser agafant una miqueta el fil de tot el que s'ha vist en aquesta sessió i en d'altres, no?, el que podríem veure és que l'Administració va fent sempre unes lectures, unes interpretacions de la legalitat vigent, que, bé, sempre tenen un grau d'indulgència en si mateix, doncs, bastant important, no? Moltes vegades aquest grau d'indulgència o d'autoindulgència respecte del compliment de la legalitat vigent pot donar inclús la sensació, a algú que no estigui molt habituat a aquests temes, de certa impunitat, no?

Hem vist en aquest informe, efectivament, que hi han una sèrie d'errors i coses..., bàsicament de temes formals, d'utilització del sobrant pressupostari en altres coses que no estaven previstes, una permanent màniga ampla en la distribució retributiva dels alts càrrecs... Hem de pensar que, encara que són al voltant de cinc-cents persones, els alts càrrecs són un 10 per cent de la plantilla total, amb la qual cosa, doncs, bé, el grau de discrecionalitat és relativament petit. No es justifica la contractació de cert personal eventual; abús en l'ús de la discrecionalitat en la utilització del procediment de lliure designació; provisionalitat en la cobertura de llocs de comandament del Departament de Governació i Relacions Institucionals; interpretació laxa de la normativa respecte al personal funcionari.

És a dir, coses que, encara que s'han dit en aquest informe, doncs, les podem veure repetides en altres informes de forma reiterada i successiva, no? Llavors, doncs, bé, estem veient que no hi ha res de nou en aquest informe específic, i que es va repetint d'una forma bastant insistent en altres que hem vist en aquesta mateixa comissió.

Nosaltres, òbviament, donarem suport a les recomanacions que vostès fan en aquest aspecte, no pot ser d'una altra manera, no? El que passa és que ens agradaria insistir, eh?..., potser valdria la pena fer un punt addicional i insistir en que l'Administració hauria de donar exemple en el que és la seva conducta respecte al compliment de la legalitat vigent. L'Administració demana als seus administrats que facin el compliment de les lleis, normes, regles de l'ordenament jurídic, i potser el que fa que es faci aquest compliment, doncs, resulta que en si mateix no té aquest mateix nivell d'autoexigència, no?

Per tant, nosaltres creiem que és necessari que l'Administració sigui capaç de detectar, evitar i corregir les actituds que es posen de manifest informe rere informe –perquè, al final, és una cosa que es va constatant contínuament–, i pensem que les recomanacions que trobem dins d'aquest informe les podem trobar en d'altres, i això sols posa de manifest una cosa: que la governança en les institucions públiques de Catalunya sembla estar contaminada per dècades de conductes autocomplaents i fins a cert punt vicioses, no? Potser caldria, doncs, fer palès en aquest informe que hi han coses que són manifestament millorables i que hi haurien d'haver altres formes de fer, en l'administració d'aquests ens.

Nosaltres veuríem una situació força diferent si es veiés una actitud de millora. El que passa, que no es veu, aquest intent de tornar a un cercle virtuós d'autoexigència cívica –no es veu–, i l'únic que es veu és, informe rere informe, que no hi ha cap mena de voluntat de fer-ho. Ens trobem davant d'una paradoxa, no? Els mateixos que estan governant i fent complir les lleis són els primers que no compleixen

la mateixa normativa que..., tant de nivell superior com les pròpies que estem fent nosaltres mateixos, doncs, no ho compleixen, no?

Nosaltres el que demanàriem és que l'Administració fos capdavantera en l'exemplaritat, no?, i malauradament el que veiem és que, informe rere informe, l'Administració catalana és poc exemplar. I a nosaltres ens agradaria que s'incidís en aquest grau de portar endavant els temes d'una forma correcta. Clar, al final, el que es tradueix una miqueta en tots els punts que es posen de manifest és que, doncs, bé, hi ha una certa conducta que es va repetint informe rere informe.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, síndica. Jo només..., tres reflexions entorn del que s'ha comentat. En primer lloc, el que ens passa, segurament, i segurament a la Generalitat passa menys que als ajuntaments, és l'abús de personal temporal que acaba sent indefinit però no fix, i que acaba treballant molts anys en aquesta situació. Per tant, hi han dotze treballadors..., per tant, evidentment, s'han de fer els procediments com toca. I, per tant, veiem això. Jo crec que aquest element del capítol I afecta moltes administracions públiques.

Dos. Evidentment, ja ho hem vist altres vegades, també ho veiem aquí: les deficiències en la contractació d'alts càrrecs, càrrecs de confiança. I ja no cal que ens fem trampes al solitari, en els moments que estem, en els quals tots ens hem d'exigir..., i més, evidentment, amb càrrecs de lliure designació, de confiança, o més amb alts càrrecs, que al final tenen una retribució molt més alta, i s'han de fer les publicacions oportunes. Per tant, evidentment, també totalment d'acord.

I la tercera..., home, és com el dia que estàvem aquí, salvant les distàncies –salvant els distàncies, per tant, no es posin nerviosos–, parlant de l'Oficina Antifrau, que era la primera de cometre frau. Doncs, home, si creem comissions de la transparència i accés a la informació, home, vigilem que les persones que contractem siguin..., d'acord amb la llei, que es faci tot el que toca –si s'ha de demanar la compatibilitat, que es demani. Per tant, són petits detalls que poden semblar menors, però jo crec sobretot que pels llocs que representen, pel que defensen i precisament perquè han de ser garants de que hi hagi transparència i que hi hagi bon accés a la informació, doncs, home, què menys que que la seva contractació, que la seva compatibilitat..., estigui feta d'acord amb la llei, o que en el cas, per exemple, de la magistrada, evidentment, doncs, els triennis es facin com toca.

Segurament són coses menors, i segurament ni comparables al que vam veure amb l'Oficina Antifrau, però sí que és veritat que si tots hem de ser exigents, determinades institucions, determinats comissionats de la transparència, doncs, han de ser els primers –els primers. I jo crec que les persones afectades segur que també, sabent aquestes deficiències, seran les primeres interessades a solucionar-ho, perquè també facilita una mica la seva tasca.

En tot cas, res més. I moltes gràcies per l'informe.

El president

Gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Gràcies de nou, síndica. En aquest cas, parlem d'aquest informe de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals, exercici 2015. Un informe que, com vostè ha anat desgranant, detecta diversos temes segurament més tècnics o administratius d'incompliments o de petites coses en la diferent

forma de contractació en els diferents cossos i escales de l'Administració. I nosaltres entenem, com li deia abans, que tots aquests informes són positius, perquè detecten aquestes anomalies, i el que cal fer és solucionar-les.

I, per tant, d'aquest informe del 2015, bàsicament, a part de repassar evidentment el que vostè ja ens ha resumit en llegir l'informe, jo he intentat centrar-me en les quatre recomanacions que vostès fan al final de l'informe, on es demana, doncs, que cal regular, per instrucció, aspectes que s'han de valorar en les convocatòries de provisió dels llocs de treball –és evident, cal tenir regulat com accedeixes a un lloc de treball i com es puntuen les diferents coses– o també el tema de reduir la temporalitat dels treballadors –i aquí m'atreuria a dir no només del Departament de Governació, com es diu en aquests moments, sinó de l'Administració en general.

Parlen també de que cal vetllar per evitar qualsevol tipus d'irregularitat en la contractació laboral temporal, i sobretot vetllar pels temps i per aquesta possibilitat que vostè esmentava, de passar els contractes a indefinits no fixos per un tema d'incompliment de terminis, etcètera. I la quarta de les recomanacions, on es parla de tot el tema de revisar el programa informàtic de les nòmines.

Agafant totes aquestes recomanacions i intentant anar veient..., perquè, ja els dic, el nostre objectiu entenem que és que aquests informes serveixin per millorar l'acció de l'Administració pública, entenem que per tot el tema de reduir les mesures de temporalitat, parlem tant de personal interí com de personal laboral, hi han especificitats de les que es parla a les pàgines 21 i 32 de l'informe. Aquesta reducció del 23,1 per cent del personal interí..., creiem que un pas important en aquest sentit és la publicació de l'acord de govern de 20 de desembre, pel qual s'aprova l'oferta d'ocupació pública parcial per a l'estabilització precisament i consolidació de l'ocupació temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya per al 2017, que ja es va publicar en el DOGC al final de l'any passat, i que suposa una oferta de més de quatre mil places.

És evident que estem parlant d'un informe del 2015. Un informe que, més enllà de les praxis d'un departament o un altre, es veia condicionat per una conjuntura econòmica i una conjuntura normativa que feien que la Generalitat no pogués obrir segons quins tipus de processos de funcionaris, d'optar a places de funcionaris. I, per tant, ha estat durant bastants anys produint-se un procés de cada vegada més precarització d'aquestes places, però també hi havia una normativa superior que no permetia segons què. Per tant, entenc que, en el bon camí de solucionar aquestes coses, una bona notícia és la publicació d'aquesta ordre.

O, per exemple, també que s'està treballant amb el Servei d'Ocupació de Catalunya perquè les ofertes que, normalment, per cobrir els llocs de treball, es publiquen en el portal de l'Atrium, en el portal dels empleats públics, també es publiquin en un portal que es diu Feina Activa, que pugui ser accessible per a una oferta pública més àmplia quan són llocs concrets i no només places de funcionaris. Aquest portal, a més a més, està en un procés de modificació per poder incloure els aspectes a valorar en aquest procediment de provisió que comentàvem. És a dir, la gent ha de saber, aquest concurs o aquest procés de selecció al que es presenten, amb quina normativa i amb quines puntuacions es compta, i com serà, perquè sigui un procediment, com s'explicava en l'informe, que sigui molt més clar i molt més net.

Per tant, entenem que cal anar agafant totes aquestes recomanacions, que cal introduir les millores necessàries per corregir aquestes anomalies que es citen en l'informe, però també entenem que des del 2015, i donat que hem pogut anar avançant, s'han anat intentant corregir aquestes coses, encara que, evidentment, queda camí.

Agraïm l'informe, perquè ens posa negre sobre blanc, doncs, totes aquelles coses que s'han de solucionar, i creiem que aquest és el camí, que s'ha de seguir endavant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, president. Gràcies, síndic major, gràcies senyora Balseiro. Com ja s'ha dit, ens trobem davant d'un informe de fiscalització de les despeses de personal del Departament de Governació i Relacions Institucionals corresponent a l'exercici 2015.

Cal dir que del 2015 ençà aquest departament ha canviat de nom i d'estructura unes quantes vegades. En el període fiscalitzat, el Departament de Governació i Relacions Institucionals va passar a ser el Departament de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, amb canvi de consellera inclòs. La senyora Joana Ortega en va ser consellera fins al 21 de gener de 2015, i la senyora Meritxell Borràs a partir d'aquesta data i fins a l'octubre del 17. Per aquesta raó potser les principals variacions que trobem a l'informe corresponen a aquests canvis de competències i d'adscripcions.

A més, també és important assenyalar que l'abast de les conclusions i recomanacions té un caràcter temporal i limitat en el temps, i, per tant, és important no utilitzar-lo fora d'aquest context, i tampoc extrapolar-lo a la resta d'activitats desenvolupades pel mateix departament.

M'agradaria afegir que la Intervenció General va emetre també un informe posterior, el maig de 2016, en matèria de despeses de personal relatives als triennis, les hores extraordinàries –tot això que abans s'estava dient–, i que el mateix informe conclou que s'ha constatat en general una millora en la gestió.

El que sí que és veritat és que hi ha una discrepància important en el criteri entre les diferents qüestions que es posen en l'informe. En el seu moment, el criteri que va seguir el departament era el fixat per la Secretaria d'Administració i Funció Pública, i per aquesta raó potser no sempre coincideix amb el de la sindicatura. El que sí que veiem també és que les alegacions presentades, si anem punt per punt, responen a qüestions concretes, i moltes d'elles ja estan resoltes.

Com ha comentat la diputada Llop, entre les recomanacions també s'ha de destacar sobretot el fet de que s'està intentant reduir de manera important la temporalitat, i dir que paral·lelament s'està creant un grup de treball amb la part social per definir criteris de valoració per a la selecció de personal mitjançant la borsa de treball, o de caràcter temporal.

Anem al punt 1 d'aquestes recomanacions. De les retribucions que tenia el departament el 2015, les úniques que es conserven avui són les d'impuls d'estratègies i avaluació de les administracions públiques i del sector públic, així com la seva estructura i dimensionament, organització, funcionament, coordinació i desenvolupament de l'Administració electrònica, la formació del personal al servei de les administracions públiques i la funció pública. I dels alts càrrecs que hi havia només continuen existint en el departament –que avui es diu «de Polítiques Digitals i Administració Pública»– la Secretaria General i la Secretaria d'Administració i Funció Pública.

Tornar a destacar, per tant, que en el període fiscalitzat no es va actuar de manera arbitrària, sinó seguint els criteris de funció pública. Potser són uns criteris que la sindicatura en aquests moments no comparteix, però no són arbitraris en el sentit que en cap moment hi ha hagut una voluntat d'incompliment de la normativa, sinó que el que es constata és aquesta discrepància de criteri. A més a més, cal dir que totes les actuacions en el seu moment van ser objecte d'intervenció prèvia.

Per acabar, informar que en aquests moments les qüestions concretes ja estan resoltes i que les recomanacions més generals estan en vies de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara, per respondre les qüestions... (*Veus de fons.*) No hi han hagut qüestions, però si hi vol afegir alguna cosa, senyora síndica...

La síndica Emma Balseiro Carreiras

No. Agrair, simplement, les seves intervencions. Atès, doncs, que no hi han hagut preguntes, jo crec que es podria deixar aquí perfectament, l'informe, si els sembla bé.

El president

Perfecte.

Doncs, d'acord amb els altres membres de la Mesa i de conformitat amb l'article 186.5 del Reglament, els grups parlamentaris poden presentar propostes de resolució congruents amb els informes debatuts en els punts que hem tractat avui –1, 2, 3, 4 i 5 de l'ordre del dia– fins a les deu i mitja del dia 4 de febrer. Les propostes les trametran als grups parlamentaris.

I informar-los que la propera sessió ordinària serà el dia 14 de febrer a les 10 hores.

Moltes gràcies. S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i set minuts.